

Adventes Vēstis

2018. gada janvāris, #1 (264)

Vienoti Kristus
cerībā

UZMANĪBAS
PIEVĒRŠANA
TUMSAS
SPĒKIEM

ADVENTISTU
KOMPONISTA
JUSTA LIEPIŅA
BIOGRĀFIJA

SASKARE AR
SAREŽĢĪTIEM
CILVĒKIEM

REFORMĀCIJAS
ŠĶĒRŠĻI 16. GS.
LATVIJĀ

INTERVIJA
AR REINDERU
BRUINSMU

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Personība	10
Intervija	14
Vārds mācītājam	17
Aktuāls jautājums	18
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Jaunajā gadā

Sveicinu visus, kas esat paņēmuši rokās „Adventes Vēstis” janvāra numuru. Tieši pirms 23 gadiem iznāca pirmais toreiz laikraksta „Adventes Vēstis” izdevums. Tajā bija 4 lappuses, un tas tika iespiests divās valodās: latviešu un krievu. Kopš tā laikā ļoti daudz kas mainījies, gan pasaule mums apkārt, gan varbūt mēs paši, gan arī žurnāls (sāukumā avīze jeb draudzes biļetens). Bet man patīst prieks, ka joprojām varbūt ne tik lielā apjomā, tomēr regulāri saņemam ziņas par notikumiem vietējās draudzēs. Joprojām varam lasīt garīgas pārdomas Mācītāju lappusē. Cenšamies reaģēt uz aktualitātēm draudzē, sabiedrībā un arī pasaulē. Tieši centrālais šī numura temats ir apliecinājums tām. Šo gadu laikā esam šķīrusies no daudz patiesi dedzīgiem, jaukiem un vienreizējiem cilvēkiem. Tuvākajos divos mēnešos pieminēsim tikai vienu no viņiem – nesen mūžībā aizgājušo komponistu Justu Liepiņu.

Gribu izteikt pateicību ikvienam, kurš lūdz, domā, iesaka, arī kritizē (konstruktīvi) un palīdz man visus šos 23 gadus veikt savus pienākumus. Man joprojām nepatīk apzīmējums „galvenā redaktore”, jo žurnāls ir kopīgs darbs, kur mans pienākums ir visu koordinēt, lai katrs numurs iznāktu laikā. Tieši tāpēc gribu pateikt lielu paldies visai savai redkolēģijai (gan tagadējai, gan visām iepriekšējām) un visiem tiem, kas pieliek savu roku un ieliek savu sirdi katra žurnāla tapšanā.

Paldies mūsu Tēvam Debesīs, ka Viņš devis mums ticības brīvību, iespēju būt atklātiem un sirsnīgiem; ka Viņš vadījis mūsu mīlo Dzimteni 100 pastāvēšanas gadus un svētījis to caur daudziem apbrīnojamiem cilvēkiem. Es tiešām priecājos un lepojos, ka esmu dzimusi un dzīvoju šeit, Latvijā!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANIŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Sadarbojoties ar Kristu

Joprojām turpinās nerimstoši straujais laika ritējums, un pavisam nesen mēs šķērsojam 2018. gada robežu. Jauns gads, kā vienmēr, nāk ar jaunām cerībām, jaunām iespējām un jauniem izaicinājumiem.

Ja man būtu jāizvēlas Bībeles teksts, kas raksturotu situāciju draudzēs un pasaulē šajā gadā, tad es izvēlētos Mateja evaņģēliju 9:36-38.

“Un, kad Viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana. Tad Viņš saka saviem mācekļiem: “Pļaujamā daudz, bet pļāvēju maz. Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus savā pļaujamā.”

Pļauja Bībelē ir lietota kā salīdzinājums Jēzus Kristus otrajai atnākšanai, un Jāņa Atklāsmes grāmata atklāj Kristu kā pļaujas Kungu. Bībelē ir atrodama detalizēta informācija par šiem pasaules vēstures gala laika notikumiem. Bet tā nav tikai informācija, tie ir nopietni brīdinājumi un tajā pašā laikā arī aicinājums un iedrošinājums uzticēties savam Glābējam un pievienoties Viņam Labās Vēsts izplatīšanā visā pasaulē.

Kristus sacīja: “Mācieties līdzību no vīģes koka. Kad tā zaros jau pumpuri metas un lapas plaukst, tad jūs zināt, ka vasara ir tuvu klāt. Tā arī dzīvē - kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu durvju priekšā. Jo, kā bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Jo, tā kā tanīs dienās priekš ūdens plūdiem tie rīja un plītēja, precējās un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, un tie nenāca pie saprašanas, tiekāms plūdi nāca un aizrāva visus, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.” (Mateja 24:33,37-39)

„Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinieties un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.” (Lūkas 21:28)

Kristus salīdzina situāciju pasaulē pirms savas otrās atnākšanas ar situāciju, kāda tā bija senatnē, pirms plūdu laikā, kad Dieva vīrs Noa 120 gadus brīdināja tā laika ļaudis par Dieva atbildi grēkam un ļaunumam, tajā pat laikā sludinot par Viņa žēlastību un piedāvāto glābšanas plānu.

Mūsu uzdevums šodien ir ļoti līdzīgs. Kaut arī tas cilvēcīgi ir šķietami nepaveicams, tomēr Kristus aicināja lūgt pļaujas Kungu, lai Viņš vadītu šo īpašo darbu un lai “mūsu nespēkā Viņa spēks varens atklātos”.

“Visi, kas Dievam nodevuši savu dvēseli, miesu un garu, nemitīgi tiks apveltīti ar jauniem fiziskiem un garīgiem spēkiem. Viņu rīcībā būs neizsmeļamie Debess krājumi. Kristus tiem dos sava Gara elpu un dzīvību no savas dzīvības. Svētais Gars izmantos augstākos spēkus, lai tie iedarbotos uz sirdi un prātu. Dieva žēlastība pavairo un palielinās viņu spējas, un cilvēku glābšanas darbā tiem nāks palīgā dievišķās dabas pilnība. Sadarbojoties ar Kristu, tie kļūs pilnīgi Viņā un savā cilvēcīgajā nespēkā varēs veikt Visuspēcīgā darbus.” (Elena Vaita “Laikmetu Ilgas.” 610.)

Lūgšim pļaujas Kungu, lai tas kļūtu par mūsu personīgo garīgo piedzīvojumu Jaunajā gadā!

Gaidāmie pasākumi

24. februāris

Programmas “Meitenes Kristum” apmācības draudzes komandām (vada TED, Klāra Sančesa-Šūte) no plkst. 10:00-16:30, Rīgā, Baznīcas 12a. Apmācībām ir jāpiesaka no draudzes 3 sievietes līdz 30.janvārim. Pieteikties, zvanot uz mobilo t. 29869979.

25. februāris

4. līmeņa apmācības sievietēm kalpošanā (TED, Klāra Sančesa-Šūte) no plkst. 10:00-16:30, Rīgā, Baznīcas 12a. Pieteikties pie Mārites Lipskas, zvanot uz mobilo t. 29869979.

“Še es stāvu un citādi nevaru”

Tā var raksturot pastāvīgās akcijas, kādas rīko Daugavpils adventistu draudze, dāvinot grāmatas un laikrakstus.

Ar dedzīgām sirdīm svētku dienās misionāri dodas pie cilvēkiem vai sarīko savus svētkus – veselības dienu, zinību dienu vai Reformācijas 500. gadadienu. Darām to vienmēr vienā un tajā pašā vietā – autostacijā, kur parasti ir daudz ļaužu.

Arī šajos Ziemassvētkos mēs gatavojamies, lūdzām, iegādājāmies grāmatas un laikrakstus. Pilsētas iedzīvotāji mūs jau atpazīst, pienāk ar prieku un pateicību, ņem jaunus izdevumus.

Šajā labajā darbā mūs atbalsta visi draudzes locekļi, ziedojot līdzekļus. Un mēs redzam Dieva vadību, kurš mums palīdz un svētī mūs.

Lai ir slavēts mūsu Debesu Tēvs, lai Viņam pateicība un gods caur Jēzu Kristu, mūsu Glābēju un Svēto Garu.

R. Krapāne

Gaismas tilts

23. decembrī Cēsīs, Izstāžu namā notika kas nebijis. Izskanēja Dievam par godu veltīts koncerts, kas bija kā dāvana pilsētas iedzīvotājiem no Cēsu draudzes “Sadraudzība”. Izskanēja 14 dziesmas un skaņdarbi, kas mazliet vairāk nekā stundas garumā ļāva apmeklētājiem doties īpašā ceļojumā – pa Gaismas tiltu. Kā vēsturiskas tradicionālas melodijas, tā mūsdienīgi skaņdarbi priecēja vairāk nekā 150 apmeklētājus. Sadraudzības draudzei koncertā palīdzēja arī draugi no citām adventistu draudzēm, un tā noslēgumā apmeklētāju acīs bija redzams neviltots prieks un nevēlēšanās doties prom. Mājīgā atmosfēra un garīgās dziesmas bija aizskārušas viņu sirdis. Vairums vēl palika runājoties vai ļoti nesteidzīgi devās uz izeju.

Gaismas tilts – tāds bija koncerta nosaukums, un tas vēstīja par Vienīgo un Patieso “tiltu” starp cilvēci un Dievu – par Jēzu Kristu. Šo ti tu reiz uzcēla Dievs, sūtīt savu Dēlu šajā pasaulē. Šis tilts nelīdzinās nevienam citam tiltam uz šīs Zemes, jo tas vien ved atpakaļ pie Dieva.”

Krišjānis Grīnbergs

Ziemassvētku ašās idejas

23. decembris mūsu ģimenei bija gaužām interesants. Pati no sevis dzima doma apciemot kādu līdz šim neapmeklētu draudzīti ar mazu Ziemassvētku muzikālu programmu. Pateicoties sociālajiem tīkliem, vienojāmies ar Rūjienas draudzes Naukšēnu grupas vecāko Armīnu Senkānu, ka atbrauksim. Viņš teica, ka mācītāja nebūšot un ka viņi priecāsies ar mums pavadīt svētku sabatu (uzzinājām, ka viņiem jau ilgāku laiku nav mācītāja, un draudzīte iztiek pašu spēkiem).

Vakarā pirms plānotā brauciena, kopā mēģinot savas – Rīgas 5. draudzes – svētku programmu, noskaidrojās, ka arī mūsu talantīgais mūziķis Māris Žagars tās dienas pievakarē aicināts uzstāties Zilaiskalna veco ļaužu pansionātā. Mēs sarunājām: viņš atbrauks uz Naukšēniem, bet mēs pievienosimies viņam Zilaiskalnā.

Domāju, ka ieguvēja bija visi, jo Māra virtuozā klavierspēle palīdzēja arī jaukai kopdziedāšanai, ne tikai atsevišķām dziesmām. Šķiet, dievkalpojums un tam sekojošā pasēdēšana pie gardumu galda ar ne mazāk gardām sarunām patika visiem. Mani uzrunāja pati kamīnzāle, kur notika dievkalpojums. Ar interesi uzzinājām, kā klājas Naukšēnos, kur svētrunu parasti runā draudzes vecākais, bet viņi pūlas palīdzēt arī citiem pilsētas ļaudīm. Piemēram, nesen draudze par saviem ziedojumiem salaboja un uzdāvināja plīti mazturīgai vietējai ģimenei.

Arī koncerts Zilaiskalna pansionāta iemītniekiem bija aizkustinošs. Ļoti skaistās un ērtās telpās dzīvo ap 30 sirmgalvju, tikai piektā daļa no tiem ir draudzes locekļi. Tur ir gan dievkalpojuma telpas, gan ērtas 2-4 vietīgas istabiņas, aprīkojums un uzmanīgs personāls. Bet uzmanība, ko viņi saņem no tuvākām draudzēm un retāk no tālākiem viesiem kā mēs viņiem palīdz nejusties vientuļiem. Maniem bērniem šī bija jauka pieredze satikt diezgan nevarīgus, bet tomēr dzīvespriecīgus un gaišus vecus cilvēkus.

Mums bija iespēja kādu brīdi pēc koncerta pakavēties pansionātā, bet Māris Žagars jau steidzās atpakaļ uz Rīgu, jo tajā pašā vakarā viņš vēl kopā ar dziedātāju Evitu Zālīti piedalījās labdarības maratona „Dod pieci” akcijas noslēgumā.

Savukārt Ziemassvētku vakarā mums bija iespēja apmeklēt manu radnieci pēc operācijas un dziedāt viņai (un tiem, kas tīšām vai netīšām bija tuvumā) pazīstamās Ziemassvētku dziesmas.

Bija gaiša sajūta, šādi pavadot piedzimšanas svētkus Tam, kurš pirms divtūkstoš gadiem ieradās pasaulē mūsu dēļ. Un nav būtiski, vai tas notika oktobrī vai decembrī.

Svarīgi, ka Viņš mūs nepameta vienus.

Tatjana Tomsone

Muzikāls dievkalpojums

Aizputē

Pilsēta Kurzemes sirdī – Aizpute var lepoties ar piecu konfesiju draudzēm. 26. decembrī adventistu draudze aicināja iedzīvotājus uz evaņģelizācijas dievkalpojumu. Pasākums notika apmeklētāju pilnā zālē. Dievkalpojuma programmu papildināja adventistu Tukuma draudzes koris, instrumentālisti un bērnu balsis. To atklāja Beāte un Edgars Zaikovskis ar dziesmu „Arvien tuvāk”. Draudzes mācītājs E. Zaikovskis nolasīja Lūkas evaņģēlijā mūsu Pestītāja dzimšanas stāstu un apsveica klātesošos Jēzus Kristus dzimšanas svētkos. Elīna (7.g.v), Reinis (9.g.v.) un lielās meitenes Alise un Madara dziedāja „Dedz liesmas”, sekoja kora dziesmas. Īpaši aizkustinoši seno mūru sienās skanēja „Ap klusu, dzidru pusnakti”. Tajā skan „Prieka vēsts, kuru cauri padebešiem nesa eņģeļi”. Starp dziesmām apsveikuma uzrunas sacīja luterāņu draudzes mācītājs V. Bītenieks, katoļu draudzes mācītājs M. Kempšs un baptistu draudzes mācītājs J. Balodis. Viņš novada Domes vārdā visu piecu konfesiju drau-

džu pārstāvjiem nodeva svētku dāvanas. Dedzīgi aplausi sekoja Madaras (vijole) Beātes (flauta) un Daumanta (klavieres) atskaņotajai „Ak, svēta nakts”. Mīļi skanēja Beātes un Edgara dziedātā „Ielaid iekšā bērniņu”. Dievkalpojuma izskaņā dziesma „Prieks pasaulei” aicināja –, lai visas sirdis gaviļē par Pestītāju pasaulē”. Klausītājus pavadīja Ojāra Birziņa novēlējums – „Mūsu dzīve ir piedzīvojums kopā ar Jēzu Kristu, jaunajā gadā domāsim par to, ko Viņš mums ir devis.” Pēc sadraudzības brīžiem ar gardu cienastu, paldies māsām Santai un Inārai, un interesantām sarunām devāmies nelielā ekskursijā. Krēslā tītās ielas atgādināja – laiks atvadīties no viesmīlīgās kurzemnieces Aizputes un tās iedzīvotājiem, kuri mīl un pagodina Dievu.

Daina Sproģe no Tukuma

Gada nogale Alūksnē

Adventistu Alūksnes nelielajā draudzītē ļoti aktīvi darbojas Ceļa meklētāju klubs, kuru vada Marita Zelča, viņai palīdz Ina Baroniņa, Aldis Zelčs, Roberts Vanuška un mūsu mācītāja Ilva Liepiņa.

Gada nogalē visiem kopā radās doma Ziemassvētkos apciemot un iepriecināt vecos ļaudis Alūksnes sociālās aprūpes centrā. Ceļa Meklētāju klubu “Dieva Pēdās” un “Meža Gulbji” bērni un jaunieši iemācījās dziesmas, no grezna papīra izveidoja eņģeļu figūriņas rotājumiem. Māksliniece no draudzes Ilona Jansone kopā ar mazmeitiņu uzzīmēja skaistas apsveikuma kartītes. 26.decembrī bērni kopā ar skolotājiem devas uz pansionātu. Viņiem pievienojās Alberts un Ernests Truči no Cēsu draudzes un arī mūsu pašu Diāna Zelča, kas ir pārbraukusi no studijām Francijā, viņi spēlēja ģitāras, kopā bija jau vesels koris.

Bērni katrā pansionāta istabā dziedāja garīgas dziesmas ģitāras pavadījumā. Ar apsveikuma kartītēm, novēlējumiem un konfektēm tika sveikti un apmīļoti vecie

ļaudis. No aizkustinājuma daudzi no viņiem pat raudāja. It sevišķi pansionāta iemītniekus priecēja senā Ziemassvētku dziesma “Klusa nakts, svēta nakts”.

Šie tikšanās brīži bija abpusēji svētīgi, jo īpaši bērniem, kas piedzīvoja, ka prieku var gūt ne tikai ņemot, bet arī dodot.

Gada pēdējā sabatā, 30. decembra pēcpusdienā, Alūksnes draudzē bija ciemiņu diena, kad draudze uzaicināja un satika iepriekšējos divos gados katru mēnesi uz “Bērnu draudzi” nākošos bērnus no Alūksnes un Gulbenes apkārtnes, vairumu no viņiem pievienojušos Ceļa meklētāju klubiem abās draudzēs. Varējām visi atkal pabūt kopā.

Mūsu nelielais dievnams piepildījās ar skaļu un dzīvespriecīgu ciemiņu – 22 bērnu – pulku. CM vadītājiem un viņu palīgiem bija pamatīgi jānopūlas, lai uzturētu šo daudzo bērnu neatslābstošu uzmanību un interesi. Bērni aplūka, kad uz ekrāna bija redzams un izskanēja stāsts, kā trīs gudrie no Austrumu zemes devas meklēt jaunpiedzimušo Ķēniņu. Bērni no papīra izgriezja Austrumu gudro un viņu kamieļu attēlus interesantā veidā, lai tie būtu vadāmi ar abu roku pirkstiem. Kopīgās aktivitātēs bērni izstaigāja šo gudro Dieva meklētāju ceļu uz Betlēmi.

Skatījās arī Ceļa meklētāju un Ziemassvētku dziesmas. Augšistabā bērnus gaidīja skaisti uzklāts svētku vakariņu galds.

Paēduši bērni atkal devas uz dievkalpojumu zāli. Te viktorīnu no Bērnu draudzē dzirdētajiem stāstiem par Bībeles tēmām vadīja Aldis Zelčs. Vakara noslēgumā katrs bērns saņēma Ziemassvētku pārsteiguma dāvanu. Bērnu acīs mirdzēja nevilnots prieks par skaisto kopīgi pavadīto atkalredzēšanos vakaru pēc vasaras un trim mēnešiem, un viņi vēl vairāk uzzināja par mīlošo Jēzu.

Anna Jaunzeme Alūksnē

Andris Pešelis
Tukuma draudzes mācītājs

UZMANĪBAS PIEVĒRŠANA TUMSAS SPĒKIEM

“Tas pievilz zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt...” (Atkl. 13:14)

Varbūt šis ir iemesls, kādēļ Dievs uzņemas atbildību par notiekošo virs zemes. Bībelē mēs neatrodam daudz sātana aprakstu, un viņa eksistence netiek noliegta. Pat vairāk, Dievs saka: “Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu Tas Kungs, kas visu to dara!” (Jes. 45:7) Pat ļaunumā Dievs aicina pievērst uzmanību Viņam un nevis tumšajiem spēkiem. Tas tiek darīts ar nolūku, jo mums vissvarīgākais jautājums ir – kam mēs pievēršam savu uzmanību?

Slepenās zināšanas

“...jo visi, kas dara šīs lietas, Tam Kungam ir negantība.” (5. Mozus 18:12) Vārds “okultisms” ir izcēlies no latīņu vārda “slepen”. Slepenās zināšanas čūska piedāvāja Ēdenē cilvēkiem, sakot, ka, tās uzzinot, viņi taps kā Dievs. Taču pēc šādiem apsolījumiem vienmēr seko vilšanās, jo atklājās, ka cilvēks ir kails un neaizsargāts tā spēka priekšā, kas šīs zināšanas tam piedāvāja. Okultisms apsola lielas lietas un uzrunā cilvēka ziņkārtību, bet vienmēr noved neceļos ikvienu, kurš tam pievēršas. Stāsts par doktora Fausta vienošanos ar tumsas spēkiem šeit ir zīmīgs. Citādi arī nemaz nevar būt, jo ko gan vērtī-

gu var piedāvāt būtne, kura ir izmesta no Debesīm un atrodas kritušā stāvoklī līdz savai bojā ejai.

Rakstos ir uzskaitītas vairākas kopš senatnes zināmās okultās prakses, kuras tas Kungs nosauc par “negantību”. Mūsdienās tās joprojām tiek piekoptas, tikai šīm okultām praksēm ir piešķirti citi nosaukumi, tās ir modernizējušās un ieguvušas blakus nozares. Piemēram, pastāv melnā un baltā maģija, kur “baltā” maģija sevi pozicionē kā nekaitīga, “balta” un “gaiša”, tomēr maģija ir okulta prakse neatkarīgi no pielietojuma. Maģiju var nosaukt par “baltu”, tomēr tās virzītājspēki ir kritušie gari. Pastāv maģijas formas, kas ir sastopamas pat zem kristietības apklāja. Tās ir visdažādākās ceremonijas un rituāli, kuru nolūks ir ietekmēt “augstākos spēkus” un nodrošināt pozitīvu rezultātu.

Pat spiritisms, kas ir sazināšanās ar kritušiem gariem, mūsdienās spēj maskēties zem kristietības apmetņa. Cilvēki pat neaizdomājas, ar ko tie saskaras, kad sazinās ar mirušajiem svētajiem vai sarunājas ar mirušajiem radniekiem. Rakstos ir skaidri rakstīts, ka mirušie dus savos kapos un pat apustuļi gaida uz mirušo augšāmcelšanos, kad Kristus nāks godībā (Jāņa 14:1-4, 5:28, 1Tes. 4:13-18). Kā Kristus ir augšām-

cēlies no mirušajiem, tā arī tie, kuri ir miruši ticībā uz Viņu, augšāmcelsies miesā Kristus nākšanas dienā (1Kor. 15:23). Caur okultismu tumsas spēki uztur to pašu seno pievilšanu: “Jūs nemirsiet vis.” Daudziem šķiet pievilcīga šī doma, ka pēc nāves tie turpinās savu eksistenci. Šīs spiritiskās parādības šķiet ticamas, jo mirušie radnieki spēj atklāt noslēpumus, kurus zināja tikai mirušie. Taču šos noslēpumus zināja arī tumsas spēki, kuri prot imitēt un atēlot, lai varētu pievilīt.

Viens no plaši izplatītiem viedokļiem ir: ka tumsas spēki bēg no krusta (vai svētā ūdens utml.). Lai piemulķotu cilvēkus, velns parāda savu “godbijību” pat pret baznīcas rituāliem un ceremonijām. Šādi tas panāk, ka cilvēki tic, ka tos sargā krusts vai svētā ūdens burciņa, un droši tie savā dzīvē dod vietu velnam, ka viņu pat nepamana. Tie tic, ka velns ir smieklīgs, ragains mošķis, kuru pasakās latviešu zemnieks visādi izcūko, un neuztver šīs būtnes eksistenci nopietni.

Gaismas eņģelis

“Un kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.” (Mt. 4:3) Nodaļā, kur ir aprakstīta Kristus kārdi-

nāšana tuksnesī, Elena Vaita (“Laikmetu ilgas”) apraksta sātana ierašanos pie Kristus “gaismas eņģeļa izskatā”. Kristus atpazīna aiz šī spožā tēla sātanu nevis pēc ārienes, bet tikai no viņa sacītā teksta. Ārēji sātans nebija atpazīstams kā kārdinātājs. Kā pie Kristus, tā arī pie ikviena cilvēka kārdinātājs ierodas kā “gaiša” ideja, ar priekšlikumiem, mudinādams uz rīcību, kas “atvieglo”. Ievēro, sātans aicina uz rīcību, bet pats to nedara cilvēka vietā, kuru kārdina. Tas mudina kaut ko izdarīt, lai “atvieglotu” vai “atrisinātu”, vienlaicīgi novēršot no sevis vainu. Kad kārdinātais grēcinieks īsteno grēku, tas paiet malā un saka: es jau to neizdarīju, bet viņš pats. Kārdinājuma brīdī Kristus pievērša uzmanību Rakstiem un teica: stāv rakstīts. Sekošana Kristus piemēram ir arī mūsu drošība. Par “atvieglotību” Kristus ir sacījis: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi Manu jūgu,

mu, jo citādi tā nespēj darboties! Tas ir tiesa, tehniski tā izdod gaismu un bez tās nespēj darboties, bet te ir svarīga atziņa: garīgā tumsa tiek pasniegta kā gaisma, un nav jau runa par cīņu pret tehniskajām ierīcēm. Velna kalpi uzstājas gaismas aizsegā, un miljoni ir tā piekalti pie ekrāniem, ka nespēj no tiem atrauties.

Arī labas lietas var pasniegt caur šīm pašām tehniskām ierīcēm. Taču tikai garīgs cilvēks spēj izšķirt, kas nāk no Dieva un kas nāk no kārdinātāja, jo gaišības eņģeļi gaismas nav.

Filtru sadauzīšana

“Ticībā un labā sirdsapziņā, ko daži ir atmetuši, un tā viņu ticības laiva ir sadragāta.” (1Tim. 1:20)

Ticības laiva tika sadragāta tādēļ, ka paši laivas vadītāji brauca turp, kur braukšana nebija droša. Viens no filtru sadauzīšanas veidiem ir doties tur, kur garīgi nav droši. Populārs ir aizsprie-

ir nepieciešams skatīties plašāk... un tamlīdzīgi. No šīm atrunām top skaidrs – šie cilvēki ir pārstājuši skaidri izšķirt, kur ir Kristus un kur ir tumsas spēki. Un tā ir personiska izvēle.

Kinoindustrijas produkcijā un masu medijos izskan vienas patiesības noraidījums. To liekulīgi dēvē par postmodernismu, kas par augstāko patiesību padara jebko citu, tikai ne Jēzu Kristu. Ja nav vienas patiesības, tad kādēļ kā vienīgo patiesību izceļ Bībeles un Kristus noliegumu? Uz citiem kaut kā šo mēru neattiecina. Gadsimtiem ilgi sabiedrības pamats ir veidots uz kristietības bāzes, un pret šo pamatu notiek cīņa. Sistemātiska garīgo filtru dauzīšana noved pie liela relatīvisma, kas dod vietu velnam ne tikai pievilt, bet arī iznīcināt. Tie, kas ļaujas pievilties, atļauj sadauzīt savus garīgos filtrus, ka tie vairs neizšķir, kur ir patiesība, un tumsu nodēvē par gaismu (Jāņa 3:19), par patiesību pieņemot “gaišības eņģeli”.

Kārdinājuma brīdī Kristus pievērša uzmanību Rakstiem un teica: stāv rakstīts. Sekošana Kristus piemēram ir arī mūsu drošība.

mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglotību savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mt. 11:28-30)

Kristus ar šo piedāvājumu bija nācis pie savējiem, bet tie Viņu nepieņēma. Taču, kuri Viņu pieņēma, tos Viņš dara par Dieva bērniem (Jņ. 1:11-12). Un ne tikai: “Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma, ka jūs topat par gaismas bērniem!” (Jņ. 12:36) Pat vairāk! Kristus Savus sekotājus nodēvē par “pasaules gaismu” (Mt. 5:14).

Pie šiem “gaismas bērniem” nāk kārdinātājs ar “jaunu gaismu”, kā apgaismotājs, iluminētājs un apžilbinātājs, lai pieviltu, ja vien spētu, pat izredzētos. Ar savu ilumināciju tas cenšas pievērst sev uzmanību un novērst skatu no Dieva. Protams, Bībele neapraksta tumsas un gaismas cīņu, kā tas ir duālisma mītos, taču šīs metaforas palīdz saprast apmums notiekošo. Minēšu dažus piemērus: televīzijas ekrāns izdod gaismu, uz kino ekrāna filma ir redzama tikai gaismā, telefona ekrāns izdod gaismu, mūzikai savas skatuves aprīko ar spēcīgiem gaismas ķermeņiem. Sacīsi: kas tur sevišķs! Ikviena ierīce izdod gais-

dums pret jebkādiem aizspriedumiem, ko dēvē arī par tā saukto “brīvību”. Bez filtra nav arī barjeru, kas atšķirtu labo no ļaunā. Viss top relatīvs un nosacīts. Bez stingra pamata zem kājām priekšā ir liela daudzveidība, kā krist. Ziņkāre mudina nostāties tur, kas tiek nodēvēta par “apburto zemi”, kur ikviens nonāk tiešā saskarē ar pieviļošiem spēkiem, kuri, izmantojot cilvēka vājo dabu, gūst varu pār prātu.

Pēdējā laikā top uzkrītoši daudz filmu par okultismu vai ar okultiem elementiem. Šīs filmas pasaulē ir ārkārtīgi populāras. Skatītāji tiek pieradināti pie brīnumiem. Saskatoties šādas filmas, daudzi tic, ka šie spēki ir pozitīvi vai arī tiem pašiem piemīt kaut kādas pārdabiskas spējas. Pasaules pievilšana ir bijusi visos laikos, tomēr te ir kaut kas vēl. Grūtāk izskaidrojams ir fenomens, ka šo filmu produkciju skatās arī tie, kas sevi pieskaita pie Dieva bērniem. Kas tos piesaista pie okultisma un fantastikas? Dažkārt viņi paši nav spējīgi atbildēt uz šo jautājumu, bet kaut ko murmina par personisko brīvību, nevainīgo izklaidi, neitrālām lietām, spējām filtrēt svarīgo no nesvarīgā un vispār, ka nevar jau dzīvot šaurās sienās, bet

Filtru modificēšana

“...dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju.” Rom. 1:25

Kārdinātājam tumsas kambaros ir daudz lietu, ko piedāvāt tiem, kas pievērš uzmanību kam citam un nevis Kristum. Tos, kuri ir nonākuši saskarē ar pārdabiskām lietām, gandrīz nav vairs iespējams pārliecināt par to patieso dabu, jo viņi uz tām skatās caur pārveidotu filtru, kurš jau atfiltrē visu, kas to atmasko. Kā cilvēkam atšķirt patiesību no maldiem? Vieni saka – pēc izjūtām –, citi apgalvo, ka visur vadās pēc ožas, trešos piesaista praktiskais pielietojums un tamlīdzīgi. Taču Dievs cilvēkam ir devis Rakstus, lai ar to palīdzību atšķirtu.

Reiz biju apmeklējis draudzes locekli, kas nesen bija kristīts. Saruna ievīzījās par viņas kontaktiem ar mirušo vīru. Viņa man stāstīja, ka kontaktējas ar viņu ar svecas liesmas palīdzību. Kad es viņai atgādināju Bībeles mācību, ko viņa bija mācījusies pirms kristībām, ka mirušie dus savos kapos un gaida savu augšāmcelšanos dienā, kad

Kristus nāks otrreiz, viņa tam iebilda, jo balstījās uz savu pieredzi kontaktā ar “mirušo”. Bez tam šī sieviete praktizēja svārstu lietošanu, lai noteiktu lietotās pārtikas saderību un nepieciešamo informāciju par citiem cilvēkiem, izmantojot fotogrāfijas. Viņa apgalvoja, ka pēc fotogrāfijas vai kartes spēj noteikt āderes. Es viņai vaicāju, kādas āderes var būt fotogrāfijas papīrā? Viņa atsaucās uz īpašām enerģijām. Tad es viņai ieteicu lūgt Dievu, sakot, ka Dievs spēj noņemt jebkuras spējas, kas nav nākušas no Viņa, pārliecinot par viņas prakses okulto dabu. Viņa atteicās to darīt, un saruna pārgāja citā gultnē. Vēlāk viņa pameta draudzi.

Esmu ievērojis, ka sarunas draudzes locekļu vidū par āderēm, rīkstniecību un svārstiem nereti ievirzās nelabvēlīgā gultnē, jo dažkārt atrodas kāds, kurš uz šīm lietām lūkojas labvēlīgā gaismā.

Gaismas eņģeļa apžilbinātie ne tikai iesāk uztvert gaismu par tumsu, bet arī rīkojas kā apreibināti. Kad tiem apliecina Svēto Rakstu patiesību, tie to noraida un runā pretī. Daži rīkojas pat tik nekaunīgi, ka iesāk Bībeles tekstu sagrozīšanu, žonglēšanu ar vārdiem vai pat rakstu vietu kritiku, lai paturētu savus maldus neskartus. Tad tie ņirdz sejā un saka: “Nu, kas tu esi par ticīgo, ka man neko nevari pierādīt?!” Saruna iesāk iet pa riņķi, un tu pārliecinies, ka apustulis ir rakstījis pareizi: “Cilvēku, kas turas pie maldu mācības, vienreiz un otrreiz pamācījis, noraidi, zinādams, ka tāds ir samaitāts un grēkodams pats sevi ntiesā.” (Titus 3:10) Šāds pat nekautrīgi pieprasīs, lai tam parādītu ekskluzīvu attieksmi, Kristus principu (Mt. 18) piemērošanu un vēl paturēs sev tiesības izvērtēt, vai šie principi ir bijuši pielietoti pareizi. Tāds pieprasīs: “Ja lūdziet

Dievs.” (1Moz. 3:5)

Cilvēki ar modificētu filtru mēdz iebilst, sakot, ka “dzird” Dieva balsi sevī. Viņi to piedzīvo. Taču šie apgalvojumi norāda, ka Rakstos nav visa patiesība, bet cilvēku izjūtas tiek izceltas augstāk nekā Bībeles atklāsme. Tie saka: Bībeli ir sarakstījuši cilvēki! Visi šie meklējumi noslēdzas ar to, kas notiek viņos pašos, ignorējot skaidros Dieva Vārdus, kurus tie saredz citādi.

Luters grāmatā “Galda runas” apraksta savu piedzīvojumu, kad lūgšanas laikā viņa priekšā esot parādījis krustā sistā Pestītāja tēls, kurš klusējot lūkojies viņā, it kā būtu atnācis miesīgā veidā. Sākumā Luters uz to skatījies ar labvēlību, bet tad sacīja: “Atkāpies, tu nekrietnais velns, es nezinu citu Kristu kā vien To, kas ir krustā sist, attēlots un pasludināts Viņa Vārdā!” Parādība tūlīt izzudusi, jo tas tiešām bijis velns.

Pārbaudījumi stiprina ne tikai Kristus sekotājus, bet arī šķīsta draudzi no remdenajiem, kuri līdz tam bija to vājinājuši. Tie, kas iztur pārbaudījumu, iziet no cīņas kā uzvarētāji tā Kunga spēkā.

Man ir nācies secināt, ka daži ir zaudējuši savus garīgos orientierus, un nodarbojas ar visu ko, bet ne ar skaidrā evaņģēlija apliecināšanu. Kamēr neskar rīkstniecību un āderu jautājumu, var sludināt jebko, un tevi klausās. Starp “Ekstrasensu cīņu” skatītājiem un pārdabisko spēku īpašniekiem ir arī draudzes locekļi. Taču, nosodot okultās prakses, izceļas iebildes un sašutums, jo tiek aizskārti kādi īpaši elki. Cilvēki top par vārda kristiešiem, kad ir ļāvuši tumsas spēkiem modificēt savus garīgos filtrus. Apbrīnojamākais te ir tas, ka viņi paši to pat neapzinās un nevēlas apzināties.

Gaisma top par tumsu un tumsa par gaismu

“Tad nu pielūko, ka gaisma, kas tevī ir, neklūst par tumsu.” Lk. 11:35
Kad tumsā brauc ar automašīnu un apžilbina pretī braucošais ar tālās gaismas lukturiem, tas apdraud drošību. Apžilbināšana nav patīkama, ja tā notiek pēkšņi. Taču var apžilbt arī pakāpeniski. Kā to apraksta Luiss grāmatā “Skrūvšņores dienasgrāmata”, ceļam uz leju ir jābūt lēzenam, bez asiem pagriezieniem. Tad apžilbināšana notiek pamazām, ka cilvēks pierod un iesāk to uztvert par ceļu pie Dieva.

par mani Dievu, tad lūdziet tā, lai arī es varētu sacīt āmen!”

Apžilbšana no gaismas eņģeļa cilvēku noved pie sātanisku īpašību atspoguļošanas cilvēkā, ko nevar noslēpt: pašpaugstināšanās, lepnums, augstprātība, otra nonievāšana, apmelošana, vārdu sagrozīšana, viltus, nekrietnība un tam līdzīgas īpašības. Nereti tam līdzī nāk arī elkkalpība, netiklība un citi miesas grēki, kas nevar nebūt tur, kur ir velna gars. Reiz es biju saticis šādu ticīgo, kurš bija dzīvojis ārļaulības attiecībās, bet vienlaicīgi izstrādāja īpašas teorijas, kāds, viņaprāt, esot pareizais Dievs un kā tas būtu pareizi jāpielūdz. Lieki sacīt, bet šo personu pārliecināt ar Bībeles palīdzību bija velti, jo tā visu sadzēja citā gaismā.

Daudzi uzskata, ka pielūdz dzīvo Dievu, kurš mājā viņu sirdīs. Tie meklē Dievu savā sirdī. Šis modificētais filtrs spēj pielāgot pat Bībeles tekstus šajos meklējumos. Tā ir sekošana paša sirdij un ļaušanās savām jūtām, kuras cilvēks sāk uzskatīt par “Svētā Gara iedvesmu”. Taču velns piedāvā ne tikai “piedzīvot Dievu”, bet arī nonākt nākamajā līmenī. Tie ir lieli maldi – meklēt Dievu pašam sevī, jo nenovēršami šāds cilvēks par Dievu padara pats sevi, īstenojot čūskas sacīto: “Un jūs būsiēt kā

Garīgais filtrs ir jānoskaņo saskaņā ar Dieva Vārdu, jo citādi neviens nespēj atšķirt labo no ļaunā. Mēs nevaram atrast evaņģēliju paši sevī un savās izjūtās. To mēs atrodam Rakstos, saskaņā ar Jēzu Kristu.

No tumsas uz gaismu

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā.” (1. Pēt. 2:9)

Kristus ved ārā no garīgās tumsas. Kādēļ atgriezties atpakaļ un lūkoties tumsā? Tautā kļūst leģendas, ka malduguns ved pie apslēptās mantas. Daudzi tai ir sekojuši, cerot atrast apslēpto mantu... un veltīgi.

Viena no gala laika krāpšanām būs Kristus viltošana: “Redzi, Viņš ir kambaros, tad neticiet.” (Mt. 24:26) Apslēpts kambaros, apslēpts zem simboliem, apslēpts kaut kur, kas citiem nav zināms. Slepēnās zināšanas vilina daudzus. Neskaitāmi cilvēki ir centušies atrast slepeno kodu Bībelē, starp rindiņām atrast Kristus noslēpumus, meklējuši šifru skaitļos un simbolos, lai beidzot atrastu “Viņu kambaros”.

Dažkārt, kad kārdinātājs redz, ka cilvēks vēlas izrauties no tumsas varas un

meklē Jēzu, viņš piedāvā kādu blakus ceļu, kas līdzinās ceļam pie Kristus. Šis cilvēks sastop “nejauši” ceļa rādītājus, kuri (nez, kur tie bija agrāk?) laipni parāda, kurp iet, kaut ko uzdāvina vai pat pienes klāt. Kā lai atšķir Dieva sūtītos vēstnešus no maldinātājiem? Laipni runā kā vieni, tā arī otri. Kristus ir mācītājs: “Pēc augļiem tos būs pazīt.” Viņu vārdus ir nepieciešams salīdzināt ar rakstīto Rakstos, “pie bauslības un liecības”. Tā ir ikviena cilvēka personiska atbildība spēt izšķirt, lūdzot Dievu pēc garīgās vadības.

Filteru nosargāšana

“Es neraudzīšos uz ļaunām un kauna pilnām lietām” (Ps. 101:3)

Tā ir ikviena personiska un individuāla cīņa par palikšanu Jēzū Kristū, lai nosargātu Dieva dāvētās spējas, veselību, laiku un garīgo dzīvi. Ikviens no mums ir līdzīgi vārtsargam, kurš modri vēro, lai vārtos neielidotu sātana mestā ripa. Tie, kuri izliekas par Kristus kalpiem, šeit mēdz piebilst, ka ikviens cilvēks ir vājš, spējīgs krist, tādēļ nav nepieciešams tik ļoti uzsvērt filtru tīrības un modrības jautājumu. Tie apgalvo, ka to visu nodrošina Kristus, bet mums pietiek tikai palauties un ticēt, ka tajā dienā, kad Kristus nāks, viss jau būs izdarīts. Sportā, kad izšķiras jautājums par spēles iznākumu, balsis, kas aicina piekāpties pretiniekam, izraisītu neizpratni. Karā, kad notiek ienaidnieka uzbrukums, aicinājums pārstāt pretoties tiek uztverts kā nodevība. Drosmes atņemšana, maldināšana un uzmanības novēršana no Dieva izraudzītā mērķa vienmēr ir velna darbs.

“Tāpēc sargiet paši sevi un visu ganāmo pulku...” Apd. 20:28-30

Visbīstamākais stāvoklis

“...tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes.” (Atkl. 3:16)

Šo stāvokli parasti neieskaita pie okultisma, jo te it kā nav tieša kontakta ar tumsas spēkiem, pat vairāk, šie ļaudis ir galēji noraidoši pret jebko okultu. Tie prot pastāstīt, cik ļoti okultisms un viss ar to saistītais ir slikts, tomēr pēc garīgo augļu kvalitātes, paštāisības un pašapmierinātības šo ļaužu stāvoklis ir pieskaitāms pie visspēcīgākā sātana kārdinājuma, kāds vien pastāv. Tie zina tā Kunga gribu un tomēr ir... remdeni. Kristus līdībā trešais kalps nebija pavairojis Kunga dotos talantus. Pazudušā dēla vecākais brālis ārēji bija paklau-

sīgs, bet viņa rūgtā liecība pret Tēvu atklāja, ka viņam nerūpēja jaunākā brāļa pārnākšana mājās. Šādu vecāko brāļu ir daudz, kuri vārdos ir pret okultismu un jebkādu grēku, bet pēc rezultāta tie padara neefektīvu jebkuru Kristus darbu. Laodiķejas remdenība nav nieks. Tas pat ir vēl ļaunāk nekā atklāta sacelšanās, jo tā ir atteikšanās apliecināt Kristu, izliekoties par Viņa sekotājiem. Šāda rīcība atgrūž no Kristus tos, kuru Viņš velk pie Sevis, lai glābtu. Šie vienaldzīgie ir spējīgi padarīt draudzes, kuras Kristus ir izredzējis izglābt pulcināšanai, par vietu, kur nav patīkami uzturēties. Ar muti tie apliecina savu piederību tam Kungam, bet ar saviem darbiem noliedz Viņa spēku. Ja Kristus bija nācis, lai glābtu to, kas ir pazudis, tad pie laodiķiešiem ir vērojama apbrīnojama vienaldzība pret šo Kristus veikto darbu, jo tie meklē tikai savu labumu un sev līdžīgos.

Pēc statistikas ASV 80% kristīgo draudžu stagnē, 19% aug uz atbraukušo imigrantu rēķina, bet tikai 1% draudžu aug, pateicoties kristīgajai kalpošanai. 98% no baznīcu apmeklētājiem nespēj atbildēt uz vienkāršiem jautājumiem par ticību un nav spējīgi iesaistīties kristīgā kalpošanā (E. Andrews “Misrepresenting Jesus”, p. 386). Vai Latvijā stāvoklis ir atšķirīgs? Daži pašpārliecināti apgalvo, ka pieder pie uzticamā atlikuma un atlikumam esot jābūt mazam, tādēļ tie izrāda pārsteidzošu vienaldzību pret pazudušajiem. E. Vaita šo vienaldzības stāvokli ir salīdzinājis ar stāvēšanu uz “apburtās zemes” (4T 475, GC 601).

Atteikšanās lūgšana

Zinot, ka pasaulē pastāv tikai divi saimnieki, Kristus un sātans, ikviens izvēlas piederību vienam vai otram. Dabiski ikviens cilvēks pieder pie pirmā Ādama un caur viņa grēku – sātanam. To apliecina grēka un nāves vara pār cilvēci. Taču, sadzirdot Kristus aicinājumu, ikviens var izvēlēties sev citu saimnieku – Jēzu Kristu, kurš atbrīvo no grēka un nāves varas.

Dieva Gars caur Svētajiem Rakstiem uzrunā cilvēka sirdsapziņu, liekot sāprast pārkāpumus pret svēto Dieva bauslību. Tas mudina uz grēku nožēlas lūgšanu, nākot pie Kristus, kurš piedod grēkus un šķīsta no katras netaisnības. Šādi cilvēks top pieņemts par Dieva bērnu.

Tomēr, kad cilvēks apzināti, vai neapzināti, mantojuma vai ziņkārības ceļā

ir bijis saskarē ar tumsas spēkiem, tam ir nepieciešams izteikt arī atteikšanās lūgšanu, kad izvēlas mainīt saimniekus. Šī lūgšana ir ne tikai atteikšanās no iepriekš slēgtajām līgumsaistībām, bet arī nodošanās jaunajam saimniekam – Jēzum Kristum. Dažkārt cilvēks, izvēloties piederēt Kristum, izjūt savā dzīvē kaut kādas neizprotamus spēkus vai iepriekš piekoptās prakses sekas. Tas norāda, ka pastāv vēl kaut kas, uz kā pamata tumsas spēki sev pieprasa vietu šī cilvēka dzīvē. Lai no tā atbrīvotos, ir nepieciešama atteikšanās lūgšana, kuru var veikt individuāli vai arī lūgt draudzes mācītāja un/vai draudzes vecāko aizlūgšanas palīdzību. Bieži vien šo aizlūgšanu praktizē kopā ar svaidsānu ar eļļu. Pēc atteikuma lūgšanas, ja cilvēks turpmāk vairs nespējējas ar grēku un neflirtē ar tumsas spēkiem, parasti iestājas miers. Tomēr šajā miera stāvoklī ir nepieciešams atcerēties Kristus brīdinājumu (Mt. 12:44-45) un palikt Kristū.

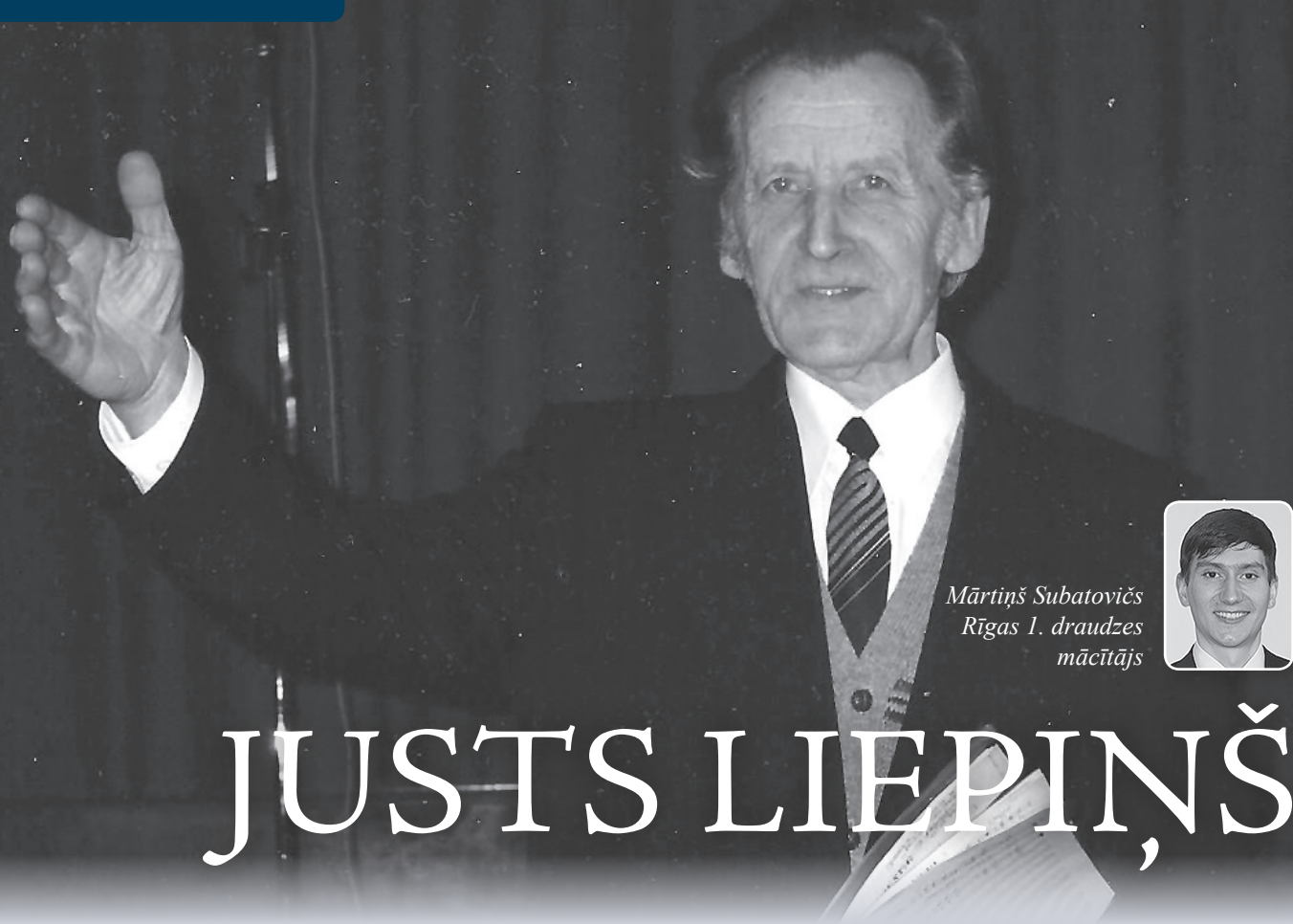
Uzticības pārbaude

“Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.” (Atkl. 12:17)

Kad sātanam neizdodas pievilt, viņš dodas uzbrukumā, lai vajātu un sagādātu grūtības. Ikviens “ugunī taps sālīts” (Marka 9:49). Mums ir aicinājums tapt Gara pilniem (Ef. 5:18). Kad Kristus, Gara pilns, devās no Jordānes upes tuksnesī, Viņš sastapās ar kārdinātāju. Uzticības pārbaude notiek nevis rakstura trūkuma vai kļūdu dēļ, bet gan tā ir izvēle, kuru ir veicis patiesības pretinieks, lai karotu pret Kristu un tiem, kas paklausa Dievam un nes liecību par Viņu. Ījaba grāmata to apliecina. Kad Dieva bērni iztur pārbaudi, tie pagodina Dievu un apkauno pretinieku visa Visuma priekšā.

Pārbaudījumi stiprina ne tikai Kristus sekotājus, bet arī šķīsta draudzi no remdenajiem, kuri līdž tam bija to vājinājuši. Tie, kas iztur pārbaudījumu, iziet no cīņas kā uzvarētāji tā Kunga spēkā. Tiem ir bagāti apsolījumi. Atklāsmes grāmatā 2. un 3.nodaļā ir vismaz septiņi apsolījumi tiem, kas uzvar.

Kārdinātājs vēlas, lai ikviens pievērs uzmanību viņa darbiem un runā tikai par tiem, liecinot par viņa brīnumaino varu. Taču glābšana ir nosargājama, vienīgi pievērsot uzmanību Kristum un liecinot par Viņa darbiem. Izvēlieties, kam pievērst uzmanību!

Mārtiņš Subatovičs
Rīgas 1. draudzes
mācītājs

JUSTS LIEPIŅŠ

Pavisam nesen mūžībā devies viens no iemīlotākajiem adventistu draudzes komponistiem Justs Liepiņš (1933 – 2017). Viņa mūzika un personība uzrunājusi daudzus. Šajā rakstā varēsit lasīt fragmentus no mana diplomdarba, ko izstrādāju Jāzeps Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā.

Bērnība

Justs Liepiņš dzimis Rīgā 1933. gada 28. decembrī. Viņa vecāki uz dzīvi Rīgā atnāca no Vidzemes, Vestienas pagasta, kur senči bijuši zemnieki vairākās paaudzēs. Jau agrā bērnībā Justam radās interese par mūziku. Vairākus gadus rudenos un ziemā pie komponista mājās uzturējās māsiņa Aina, radniece no tēva puses, kura vēlējās iestāties Latvijas Konservatorijā. Par saimniecības darbā iekrātajiem līdzekļiem Liepiņu ģimene māsīcai nopirka klavieres. Tas bija kā brīnums, atminas komponists – „ne tikai kas neredzēts, bet arī izdvesa skaņas!” Nākamajam mūziķim tajā laikā bija tikai trīs četri gadi, un, kā viņš atceras, klavieru taustiņi sniedzās tikai līdz degungalam, tomēr mazie pirkstiņi nespēja atturēties tos skart. Tā Justa māsiņa drīz vien kļuva par komponista pirmo mājskolotāju klavierspēlē. Skolas gaitas zēns sāka septiņu gadu vecumā, Rīgas 45. pamatskolā Atgāzēnes ielā, Torņakalnā. „Katru rītu skolā

bija jādzied himna Dievs svētī Latvijā”, atceras J. Liepiņš. „Un notika rīta lūgšanas, kurās piedalījās visa skola – visi kā viens. Tās vadīja skolas direktors. Pirms lūgšanas mani vienmēr lū-

dza nospēlēt kādu klavieru skaņdarbu. Man vislabāk patika spēlēt Mendelszona Dziesmu bez vārdiem. Direktors mēdza lasīt no Dāvida dziesmām. Par to skolas direktoru vēlāk notiesāja un izsūtīja uz Sibīriju!”

Lai gan Justa vecāki paši nebija mūziķi, tomēr, redzot zēna interesi spēlēt, radās doma viņu nodot īsta pedagoga rokās, kurš viņu uzreiz pēc kara iekārtoja Pāvila Jurjāna mūzikas skolā. Šeit Justs mācījās līdz 7. klasei, viņa klavierskolotāja bija Ruta Boka Bundze, un vienlaikus tika apgūti mūzikas teorijas pamati. Par šo laiku smaidot stāsta komponista draugs un līdzgaitnieks Alfons Mednis:

„Mēs kopā sēdējām solfedžo klasē, un es no viņa špikoju mūzikas diktātus. Tie viņam labi padevās. Tikko kā skolotāja nospēlēja, viņam jau bija uzrakstīts. Pa galda apakšu viņš mūs daudzus apgādāja ar vajadzīgo materiālu!”

Liepiņu ģimene sākotnēji nebija reliģioza. Tēvs gan piederēja luterāņu un

māte pareizticīgo draudzei, bet dziļākas intereses par garīgām lietām nebija. Pēc kāda pareizticīgo mācītāja ieteikuma vecāki gan dēlu nosaukuši Bībeles vārdā Justs. Pirmajos pēckara gados ģimeni apmeklējusi kāda trūcīga izskata sieviete, vārdā Emma Broka, un stāstījusi par Dievu un adventistu mācību. Visi bērni sēdējuši ap galdu un klausījušies. „Tētis gan bijis skeptiski noskaņots,” atceras Justs.

„Viņš noteica – sievai un bērniem jūs varat stāstīt, bet mani gan jūs nepiemānīsiet! Tēvs tajā laikā strādāja Mārupes pagasta kantorī par skrīveri un bija ļoti inteligents cilvēks. Vecā kundzīte tad sacījusi tēvam – varbūt jūs skatāties uz manu vecumu un valodu, bet es pie jums atvedīšu vienu inteligentu cilvēku, viņš jūs iepazīstinās ar Dievu un mācīs Bībeles pamatlikumus. Un uzvarēja!”

atceroties iesaucas komponists. Cilvēks, ko atveda Emma Broka, bija adventistu draudzes sludinātājs Ernests Klotiņš – mūsdienās pazīstamā muzikologa Arnolda Klotiņa tēvs. „Kad Ernests Klotiņš bija runājis, tad tēvs vairs neteica neviena vārda. Atceros, ka Ernests Klotiņš ar mums, bērniem, runāja kā ar pieaugušajiem. Nevarējām sagaidīt, kad viņš atkal nāks. Pret viņu bija liela cieņa un respekts!”

Tā visa Liepiņu ģimene iestājās adventistu draudzē. Īpaša bija komponista kristību diena 1948. gada 28. jūlijā, kad tika slēgta sirds derība ar Dievu un dots svinīgs solījums būt uzticīgam Bībeles mācībai un Jēzum Kristum.

Tas komponistam bija jaunas dzīves sākums, tomēr tajā laikā ticība Dievam nebija savienojama ar tālākajām mūzikas studijām. Atbilde, kuru mūzikas iestādēs saņēma daudzi Adventistu baznīcas locekļi bija – baznīcai mēs mūziķus negatavojam, vai arī skarbāk – tu esi ticīgais, tu nekas nebūsi...

Kad Justs pievienojās draudzei, viņam bija nepilni 15 gadi. Un ap 1949./1950. gadu viņš bija starp draudzes locekļiem gandrīz vienīgais, kurš varēja spēlēt klavieres, harmoniju. Arī pats Ernests Klotiņš, iekams vēl tika izsūtīts, jau bija sācis pamazām ievirzīt viņu draudzes mūzikas dzīvē.

Komponists atceras:

“E. Klotiņš, kurš pats bija izglītots violnieks, paņēma mani pie rokas un teica – Just, šeit pie harmonijām būs tava vieta! Tavs darbs – spēlēt dievkalpojumu sākumos un beigās, pavadīt tos, kuri dzied, un apmācīt kora balsis. Es

gandrīz saļimu! Ko tas nozīmē? Darīto, ko nekad neesmu darījis! Bet interese bija. Viņš man teica – tev visu dos Dievs! Tev nav drosmes, nav zināšanu, skolas. Es viņam jautāju, kā Dievs to

Justs un Lauma Liepiņi

var dot? Man nebija tādas ticības. Ja tu Dievam uzticīgi strādāsi, tev viss tiks dots, viņš teica. Tu būsi mūziķis! Un piepildījās mācītāja E. Klotiņa vārdi un sākās brīnumi, kurus nebiju varējis pat sapņot. Es raudāju, lūdzu Dievu, un sākās mans ticības ceļš mūzikā!”

Kordirigenta darbība

Draudzes darbā ļoti nepieciešams bija kora vadītājs un diriģents. Šo prasmī Justs izkopa pie viena no saviem pirmajiem skolotājiem – diriģenta Jāņa Drei-

maņa. Daudz deva dziedāšana Haralda Medņa vadītajā vīru korī Tēvzeme, jo, arī skatoties un vērojot lielā meistara darbu, varēja gūt jaunas zināšanas. Tā sākās Justa Liepiņa diriģenta gaitas.

Vietējā Mārupes kolhozā uzzināja, ka Justs diriģē draudzes kori, un viņš saņēma uzaicinājuma vadīt kolhoza kori. Visi pašdarbības kori gatavojās 1948. gada Vispārējiem dziesmu svētkiem Rīgā. Bija jāpiedalās skatē. Tai laikā Justam bija vien 16 gadi; nebija arī diriģenta izglītības, jo pēc Pāvula Jurjāna mūzikas skolas beigšanas viņš nebija turpinājis profesionāli mācīties mūziku – viss tika apgūts pašmācības ceļā. Uz skati tika ņemti papildus dziedātāji no draudzes kora. J. Liepiņš atceras, ka žūrijas locekļu vidū bija Haralds Mednis un Leonīds Vīgners, un Justa vadītajam korim tika piešķirta otrā vieta Mārupes apriņķī. J. Liepiņš stāsta:

„Pēc uzstāšanās mani pasauca pie žūrijas galdiņa un jautāja – kur jūs diriģējat, kur esat mācījies? Un man nebija ko teikt. Es vienīgi pacēlu rokas augšup un noteicu – Dievs debesīs man, ganu zēnam, deva talantu, ka es to varu izdarīt! Viņi man klusībā noteica – mēs jums dotu pirmo vietu, bet tāpēc, ka otra kora vadītājam ir sarkanā grāmatiņa, kurai padomju laikos bija liela nozīme, pirmo vietu saņems viņa vadītais koris. Es biju Dievam pateicīgs un pārsteigts!”

Diriģenta amats Justam Liepiņam uz laiku kļuva par maizes darbu. Tika saņemta alga gan kolhoza korī, gan draudzē. Tā tas turpinājās līdz 1953. gadam, kad Justu iesauca karadienestā un nosūtīja uz Urāliem Krievijā. Bet arī

Justs Liepiņš Vandzenē

tur muzicēšana neapstājās. Justa rokās nonāca ģitāra, latviešu puisiem tika mācītas melodijas un kopīgi dziedātas dziesmas.

Pēc karadienesta beigām pirmie soļi veda atpakaļ uz draudzi. Dienišķo maiži nācās pelnīt, strādājot celtniecībā. Tika apgūta māka uzbūvēt māju no pamatiem līdz skurstenim. Taču mūzika vienmēr palika sirds nodarbošanās, un vislielākais darbs saistās ar draudzes koriem – 24 darba gadi veltīti adventistu Rīgas 7. draudzes, bet 18 – Talsu draudzes korim.

Kā apliecina Justa Liepiņa vadīto koru dziedātāji, viņš bija diriģents, kurš spēja aizraut. J. Liepiņa māsa Maina Roderde stāsta:

„Viņam piemita tāda dotība – ja viņš diriģēja, koris nevarēja palikt vienaldzīgs. Salīdzinot ar citiem diriģentiem, viņa žests varbūt nebija tik tehniski izkopts un pareizs. Viņš vairāk diriģēja it kā ar emocijām. Mēs skatījāmies uz viņa seju. Tur mēs lasījām to, kas nu ir vajadzīgs. Dažreiz Justam patika mazliet dziedātājus pazobot. Viņam piemita laba humora izjūta. Justs ļoti labi prata nodemonstrēt, kā koris ir kaut ko ne tā nodziedājis, tā pārspīlēti. Viņš uztaisī-

ja tos bogenus, mūs attēlojot... tad mēs izsmējamies un ar jauniem spēkiem sākam dziedāt tā, kā viņš grib! Viņš bija emocionāls diriģents.”

Savukārt J. Liepiņa draugs un viņa vadīto koru dalībnieks Alfons Mednis atminas:

„Viņš aizrāva ar savu dvēselisko pārdzīvojumu un no citiem diriģentiem atšķīrās ar īpašu mieru un dievbijību. Viņš nekad nevienu neaizskāra. Viņš prata pārliecināt ar labu. Justs varēja aizdedzināt cilvēku sirdis!”

Ļoti nopietna attieksme, iestudējot skaņdarbus, tika pievērsta tekstam. Kāda dziedātāja, kas nevēlējās minēt savu vārdu, stāsta: mācoties dziesmas, tieši pareizā attieksme pret vārdiem palīdzēja uztvert daudzas garīgas patiesības.

„Es varbūt pati biju slinka Bībeles lasītāja, bet, dziedot tās dziesmas vārdus un klausoties, kā Justs to paskaidro.... Vai jūs saprotat, kas tur ir iekšā?– Justs mēdza jautāt. Viņš lika dziedātājiem domāt un aizdomāties, un dzīvot līdz vārdiem.”

Un vēl kādas Alfona Medņa atmiņas: kad Justs bija iecerējis kādu dziesmu iestudēt un kāds teica, ka tas nebūs labi

un piemēroti, tad viņš noklausījās, pamāja ar galvu – jā, bet tāpat to dziesmu ņēma un mācīja.

Dziesmu izvēle dievkalpojumiem bieži notikusi ļoti spontāni. Viņš paskatījies, vai ir klāt galvenie balsu turētāji, un tad svētrunas laikā izlēmis, kāda dziesma tiks dziedāta:

„Ja dziedās vīri, tad viņš rādīja pie kaklasaites, bet, ja jauktais koris, tad saliktas plaukstas. Sludinātājs nezināja, kāds būs numurs. Daži to viņam pārmeta. Viņš, klausoties svētrunu, izlēma, kura dziesma pēc satura atbilst visvairāk, un tad nostājās kora priekšā, un ar savu mieru un pārliecību to tālāk iedvesa dziedātājiem un klausītājiem. Viņš vienmēr, izejot kora priekšā, salika kopā rokas un kaut ko pie sevis sacīja, it kā lūdzot...”

Justs deva priekšroku darbam ar vīriem. Šai ziņā viņš bijis prasīgs un pratis panākt ļoti kvalitatīvu sniegumu. Diriģējot jaukto kori, viņš kādreiz atļāvis sīkākām kļūmēm skatīties pāri.. Par vienu atgadījumu stāsta Maina:

„Bija ļoti laba altiste, bet viņai toreiz nebija īsti brilles kārtībā, tad viņa atkal negribēja notīs skatīties, jo uzmanīgi sekoja diriģentam. Viņa reizēm iedzie-

Rīgas 7. draudzes koris, diriģē Justs Liepiņš

dāja kaut ko no nepareizu, kas notīs nebija rakstīts. Justs tad teica – ko es viņu tur „trimulierēšu” – četrbalsības vietā nodziedāsim šoreiz piecbalsīgi. Viņa disharmoniju netaisa! Svarīgāka šķita jauniešu saliedētība, ko panāca

viņu dzeju tapis vislielākais kompozīciju skaits. Pats J. Liepiņš savu darbu raksturo: „Es esmu no tiem cilvēkiem, kas visu to veidojis pašdarbības līmenī, balstoties uz iekšējām izjūtām, mēģinot attēlot dziesmā dzejas tēlu un formu,

cilvēka „Es” pazūd, īstā māksla var sākties...”

Starp daiļrades virsotnēm varētu minēt divas komponista dziesmas no cikla jauktajam korim Varoņu vainags (1970) – Es tevi mīlu... un Tu esi skaista.

Šīs abas dziesmas komponētas pēc kārtas, un J. Liepiņa sākotnējā iecere ir bijusi tās atskaņot kopā. Interessants ir to tapšanas process, par ko stāsta komponists.

“Aizbraucām uz Mārupi ciemos pie vecākiem, un tur nāca iedvesma. Es palūdzu, lai sieviņa ar bērniem atstāj mani vienu pie klavierēm, un tur bez apstājas es uzrakstīju šīs divas dziesmas. Dieva Gars man deva tādu pārliecību un pārdzīvojumu mutuli, kāds man vēl nekad nebija bijis. Tad sapratu – es to neuzrakstīju, to uzrakstīja Viņš.”

Īpaša vēsture ir arī dziesmai vīru korim ar klavieru pavadījumu Debesu sūtnis. Šo dziesmu komponists dzirdējis sapnī. No rīta pamodies un, gērbies vien apakšbiksēs, to pierakstījis. Arī vārdi komponistam skanējuši ausīs. Justs Liepiņš ir vārdu autors vairākām savām dziesmām, piemēram Sirds adventes cerībā dzied un Kādi būsim?

Justa Liepiņa ieguldījums Latvijas Adventistu draudžu mūzikas dzīvē ļauj viņu ierindot starp nozīmīgākajām personībām baznīcas pastāvēšanas vēsturē Latvijā. Komponista atstātais daiļrades mantojums, ja salīdzinām ar citu Adventistu baznīcai rakstījušo komponistu veikumu, apjoma ziņā palicis nepārspēts. Kā personībai, kura ar kompozīciju nodarbojusies tikai brīvajā laikā, ~ 400 skaņdarbu lielais mantojums (no tiem 350 kora darbi) ir zīmīgs devums.

koris. Nekas cits tajā laikā nedrīkstēja notikt kā vien dziedāšana. Korī reizēm pieņēma arī tādus, kam balsi grūti bija noturēt.”

Kā atceras J. Liepiņa māsa, draudzes kora tenors Pāvils Broks pēc kāda dziesmu dievkalpojuma, kad koris sanāca uz kopīgu lūgšanu brīdi, teicis – Justs atkal no mums prasīja visu un vēl mazliet! M. Roderte piebilst:

„Bijām tā sevi izsmēlušī, bet viņš prasa vēl un vēl, un tu nezini, kur lai ņem! Un kad tu dzirdi ieskanamies harmoniju uz ppp – kā bitītes, tad vairs nejūt kājas un nedrīkst arī pakustēties, jo nezini, kas notiks tālāk...”

kas izteikta tās rindās kā nesošā ideja.” Justa Liepiņa nošu raksts ir ļoti patīkams, skaidrs un reizēm pat kaligrāfisks. Lai pavairotu dziesmu eksemplārus, tika izmantota radoša pieeja. Komponista draugs un kora dziedātājs Alfons Mednis dziesmas fotografēja un tad tās attīstīja vajadzīgajā daudzumā. Citu pavairošanas iespēju tolaik nebija. Tā tika sastādīti veseli dziesmu albumi, kurus koris izmantoja kā dziesmu grāmatas.

Domājot par savu darbu nozīmi, komponists stāsta, ka galvenais ir darīt nevis sev vai savas mākslas dēļ, bet Dieva Gara spēkā pasludināt patiesību. „Kad

Komponista gaitas

Paralēli diriģenta darbam Justs Liepiņš sevi apliecinājis arī kompozīcijā. Vadot kori, vienmēr aktuāla nepieciešamība ir bijis jauns repertuārs. Komponists ir rakstījis tikai sakrālo mūziku, kas kalpojusi dievkalpojumu bagātināšanai – kora dziesmas (ap 300 dziesmu jauktajam korim, ap 50 – vīru korim, ap 20 solodziesmu, duetu, ap 20 bērnu dziesmu). Pašam Justam tuva ir latviešu komponistu – Jāzepa Vītola un Emīla Dārziņa – mūzika (Liepiņš 2013), tomēr viņš ietur pats savu stilu. Neatņemams vokālās mūzikas elements ir teksts. Justs vienmēr lūko pēc saturiski dziļas un tēlaini bagātas, krāsainas dzejas. Ir četri tuvākie dzejnieki – mācītājs Ernests Pavasaris, Ruta Irlāva, Aleksandrs Zēbergs un Māra Tērauda. Ar

Intervēja
Andris Pešelis

UZ IZŠKIRŠANĀS ROBEŽAS

Satiku kādreizējo mūsu divīzijas sekretāru un Nīderlandes Adventistu baznīcas vadītāju Reinderu Bruinsmu Endrjūsa Universitātes (ASV) rīkoto mācību laikā (MA Leadership) Belgradā (Serbijā), kur viņš bija pieaicināts klāt kā studentu grupu padomdevējs. Reinders Bruinsma dzīvo Nīderlandē, pašlaik ir pensionējis administrators un adventistu mācītājs, grāmatu rakstnieks un padomdevējs.

Kādas ir jūsu atmiņas par Latviju, kur esat bijis vairākas reizes?

Es esmu bijis Baltijas valstīs vairākkārt, arī tolaik, kad jūs atgūvat savu neatkarību. Tad bija jārisina draudžu īpašumu atgūšanas jautājumi, un esmu bijis Latvijā vismaz desmit vai piecpadsmit reizi. Man vienmēr ir bijis prieks Latvijā saskarties ar cilvēkiem un baudīt viņu viesmīlību. Man patīk Rīga, kura ļoti atgādina Holandes senās pilsētas.

Nesen esat publicējis grāmatu "Facing Doubt: A Book for Adventist Believers "On the Margins"" (Saskaroties ar šaubām: grāmata adventistu ticīgajiem "Uz izšķiršanās robežas"). Kas ir šīs šaubas? Kāds ir šīs grāmatas nolūks?

Daudziem cilvēkiem ir šaubas. Arī septītās dienas adventistiem. Dažiem

šānās robežas?"

Tev ir taisnība. Tas ir tiesa, ka jautājums par šaubām bieži tiek ignorēts. Dažkārt vadītāji apgalvo, ka visas šaubas patiesībā ir nodošanās trūkums. Vai arī apgalvo, ka šaubas ir grēcīgas. Daži pat iesaka, ka būtu bijis labāk, ja mums būtu mazāka, bet tīrāka draudze, jo tas ir neizbēgami, ka liela cilvēku daļa, kura tiek uzskatīta kā nenodevusi, pametīs draudzi.

Vadītāji biežāk runā par attiecībām starp locekļiem, kas ietekmē "uz izšķiršanās robežas" esošos pamest draudzi. Vai te būtu tikai attiecību iemesli?

Draudzes pamešana ir kompleksa problēma. Tiešām, attiecību problēmas ir svarīgs iemesls, kādēļ cilvēki pamet draudzi. Daži jūtas sarūgtināti, ka nav pietiekoši novērtēti vai arī tiem

neuzskatu, ka visi 28 doktrīnu punkti ir ar vienādu nozīmi. Pāri visam, draudzei ir jābūt par vietu, kur cilvēki var justies kā mājās un elpot.

Mums vienā draudzē ir situācija, kad sapulces regulāri apmeklē cilvēks, kurš nāk ar noteiktu nolūku: atgriezt draudzes locekļus pie savas pārliecības, ka, viņaprāt, nav Trīsvienības. Viņš apgalvo, ka pielūdz "dzīvo Dievu", turpretī draudze, kā viņš apgalvo, kaut kādu "dievību". Viņa darbības dēļ daži draudzes locekļi jau ir pametuši draudzi. Jebkādas sarunas ar šo personu ir velnīgas, jo viņš vadās no savas sirdsapziņas pārliecības. Vai arī šādiem cilvēkiem mums būtu jādod telpa?

Tu apraksti sarežģītu situāciju. Nē, es nedomāju, ka šādam cilvēkam būtu jādod telpa, jo tāds veic vardarbību pret

Cilvēkiem draudzē ir nepieciešama telpa, kur uzdot jautājumus, telpa, kur cīnīties ar savām šaubām, un, pāri visam, brīvība paturēt savu viedokli arī tad, ja tas dažkārt atšķiras no vairākuma.

ir šaubas, vai Dievs vispār eksistē, kāpēc Viņš pieļauj tik lielas ciešanas, vai pastāv dzīve pēc nāves un tamlīdzīgi jautājumi. Citiem ir zināmas šaubas par kādām specifiskām adventistu doktrīnām. Un daudziem ir šaubas un rūpes par tendencēm, kuras tie saredz savās draudzēs.

Kas ir šie cilvēki "uz izšķiršanās robežas", kam veltāt šo grāmatu?

Ar to es apzīmēju cilvēkus, kuri ir tuvu pie draudzes izejas durvīm un izšķiras palikt vai pamest draudzi. Daži ir ļoti tuvu izejas durvīm, daži jau ir pieņēmuši lēmumu, bet citi ir atvadījušies no adventisma. Visā pasaulē ir simtiem tūkstoši dažāda vecuma vīriešu un sieviešu, kuras atrodas šajā pozīcijā. Esmu daudzus no viņiem saticis, kādēļ izšķīros uzrakstīt šo grāmatu, kas adresēta tieši šai cilvēku kategorijai.

Vadītāji runā par draudzes izejas durvju aizvēršanu un min lielo skaitu, kas pamet draudzi, taču tie runā tikai par durvju aizvēršanu un nevis par šaubām, kuras mudina cilvēkus pamest draudzi. Kas ir šie kārdinājumi, ar kuriem saskaras "uz izšķir-

nav piešķirta loma, kuru tiem šķiet, ka tie ir pelnījuši. Daži aiziet, jo to garīgā dzīve ir izdzisusi un citas intereses ir kļuvušas stiprākas, un ticība zaudējusi nozīmi viņu dzīvē. Liels skaits ir vīlušies, jo draudze diskriminē sievietes un nevēlas piešķirt sievietēm mācītājam to pašu statusu, ko vīriešiem mācītājiem. Daudzi, īpaši jaunieši, nesaredz adventistu ticības nozīmi. Tādēļ cīņa ar šaubām nav mazsvarīgs iemesls, kādēļ daudzi, bieži pakāpeniski, pamet draudzi.

Tomēr cilvēki "uz izšķiršanās robežas" pamet draudzi. Daudz jauniešu pamet draudzi katru gadu. Kā risināt šos jautājumus?

Te nav vienkāršu atbilžu. Taču es vēlētos sacīt dažas lietas. Cilvēkiem draudzē ir nepieciešama telpa, kur uzdot jautājumus, telpa, kur cīnīties ar savām šaubām, un, pāri visam, brīvība paturēt savu viedokli arī tad, ja tas dažkārt atšķiras no tā, ko domā vairākums. Draudzei ir nepieciešamas brīvas diskusijas un nevis uzspiest vienu doktrīnu sarakstu ikvienam. Protams, ka ir noteikti fundamentālie principi, kuri ir nepieciešami ikvienam, kas sevi uzskata par adventistiem. Taču es

draudzi. Es nezinu, kādi likumi ir Latvijā, bet Nīderlandē šāds cilvēks tiktu brīdināts, bet, ja tas neklausītu, tad tiktu izsauktas atbildīgās autoritātes, kuras šo cilvēku izraidītu no dievnama un aizliegtu traucēt dievkalpojumus. Lai gan, protams, tie būtu ekstrēmi mēri.

Iespējams, ka ir nepieciešams šajā draudzē noturēt lekciju par Trīsvienības doktrīnu, lai gūtu pārliecību, vai lielākā daļa draudzes nav sajaukta. Taču, iespējams, ka šāda lekcija būtu jānotur privātās telpās, kur problēmu nesošā persona netiek ielūgta un nav vēlama.

Reiz man bija līdzīga situācija, un es sacīju problēmu nesošajai personai, ka viņa vairs nav vēlama draudzes dievkalpojumos, jo indē tās garīgo atmosfēru. Ar protestiem viņa tomēr pakļāvās. Vēlāk tā iesāka apmeklēt kādu citu draudzi, bet tur viņa neradīja līdzīgas problēmas.

Savā grāmatā jūs iesakāt, ka Bībeles lasīšana ir daudz vērtīgāka nekā studēšana. Ko jūs ar to domājat?

Varbūt man vajadzēja to izteikt nedaudz citādi. Tas, ko es gribēju sacīt, ka bieži vien mūsu Bībeles "studijas"

ir lēkšana no viena teksta pie cita, bez pietiekoša konteksta un literārā žanra aplūkošanas. Es uzskatu, ka lielas Bībeles daļas vai pat veselas Bībeles grāmatas izlasīšana vienā reizē ir ļoti vērtīga, lai iegūtu izpratni par Dieva Vārda patieso nozīmi.

Runājot par Atklāsmes grāmatu, jūs minējāt savā grāmatā van Goga gleznu “Kartupeļu ēdāji”. Kamdēļ šāda ilustrācija?

Kad es dažkārt sniedzu prezentācijas par Atklāsmes grāmatu, es vēlos, lai cilvēki vispirms saredzētu grāmatas galvenās aprises un vispārējo vēsti, nevis tikai fokusēties uz visu simbolu nozīmi un visu detaļu interpretāciju. Tādēļ es tiem rādu gleznu “Kartupeļu ēdāji”. Es tiem parādu šo gleznu un izslēdzu projektoru. Tad es tiem uzdodu jautājumu: cik daudz kartupeļu jūs redzējāt uz galda šķīvjos? Nekad neviens nav varējis nosaukt to skaitu. Tad es jautāju: ko tad jūs redzējāt? No klātesošajiem saņemu atbildi: es re-

rajos žanros. Tie ir rakstījuši sava laika kultūras un vēstures kontekstā. Tas viss ir jāņem vērā, kad mēs mūsdienās lasām Bībeli un cenšamies veikt Dieva Vārda “tulkošanas” uzdevumu tādā valodā, lai 21. gadsimta cilvēki varētu to saprast.

Savā grāmatā jūs rakstāt par liberālajiem un konservatīvajiem spārnieniem jeb idejām draudzē. Vēlos uzdot jautājumu: kāds bija Jēzus? Liberāls vai konservatīvs?

Zini, termini “liberāls” un “konservatīvs” ir problemātiski. Mēs tos lietojam, kad pietrūkst labākas terminoloģijas. Tomēr tie ir neprecīzi. Daži, kas pieņem liberālu teoloģiju, mēdz būt samērā konservatīvi savā dzīvesveidā. Kā arī otrādi. Vairāk vai mazāk tie ir relatīvi jēdzieni.

Vai Jēzus bija liberāls? Jēzus ir unikāls, un mums nav jācenšas Viņu ievietot kādā no kategorijām. Taču, ja man ir jāizvēlas starp abiem terminiem, man gribētos tomēr Jēzu nodēvēt vairāk par

Kāda ir nākotne vai cerība tiem, kuri ir “uz izšķiršanās robežas”? Ko darīt ar mūsu šaubām un realitātēm?

Mums ir nepieciešams apzināties, ka šaubas ir cilvēciskas. Tā ir ticības otrā puse. Vairākas Bībeles lielās ticības personas ir gājušas cauri šaubu periodiem. Taču, cīnoties ar savām šaubām, mums ir jāturpina lasīt Bībele, jāturpina domāt, lūgt, lasīt grāmatas, kuras spēj palīdzēt saprast noteiktas lietas labāk. Mums ir nepieciešams izveidot draudzē atmosfēru (nacionālu un vietēju), kur cilvēki var justies brīvi bez nosodījuma sacīt, par ko tie domā. Mums ir nepieciešamas draudzes, kuras būtu patiesas garīgās mājas, kur valda kristīga mīlestība. Taču mums ir nepieciešams arī runāt, kad saredzam lietas, kuras mūsu draudzēs nav labas, kā diskriminācija un autoritārisms. Taču ir nepieciešams paturēt prātā, ka mums ir tiesības būt kritiskiem tikai tad, ja tam ir nolūks veikt ieguldījumu draudzes labklājībā.

Vēlams, lai cilvēki meklētu iespējas sadarboties kopā, lai tiešām notiktu savstarpējais kontakts un cilvēki mācītos viens otru novērtēt, neskatoties uz atšķirībām uzskatos.

dzēju nabadzību, drūmumu, nomāktību. Tā ir gleznas vēsts. Šo analogiju es pielietoju Atklāsmes grāmatai vai visai Bībelei. Grūti ir uztvert galvenās vēsts nozīmi, ja pirms tam esi apmaldījies detaļās. Neskaitiet kartupeļus, bet vispirms iepazīstieties ar vispārējo Bībeles vēsti!

Vai, lasot Bībeli, mums ir nepieciešams akli pieņemt pilnīgi visu, ko tā saka, pat arī tad, ja tas nav saskaņā ar pieņemto veselo saprātu? Vai mēs drīkstam uzdot jautājumus par mūsu šaubām?

Adventisti mēdz jautāt svarīgu jautājumu: kā mums ir jālasa Bībele? Daži (to skaitā arī vairāki vadītāji) iesaka to, kas tiek dēvēts par vienkāršu lasīšanu. Tas nozīmē: pieņem Bībeles tekstu tik burtiski, cik vien tas burtiski ir iespējams. Manuprāt, tas ir problemātiski. Bībele ir Dieva Vārds. Taču Dievs izmantoja aptuveni četrdesmit cilvēkus, lai aptuveni 1500 gadu laikā šo Vārdu izteiktu cilvēku vārdos. Autoriem ir pašiem savs stils un vārdu krājums, kas ir lietots dažādos literā-

liberālu tajā nozīmē, ka Viņš vienmēr ir pievērsis uzmanību svarīgiem principiem, kurus Viņš ir pielietojis esošajās situācijās, ar kurām bija saskarēs. Es uzskatu, ka mums ir jāseko Viņa piemēram.

Kā cilvēki ar pretējiem uzskatiem – konservatīvie un liberāļi – varētu atrast kopīgu pamatu draudzes vienotībai misijā un iedrošināt tos, kuri ir “uz izšķiršanās robežas”?

Tas ir ļoti svarīgi, lai cilvēki ne tikai saredzētu savas atšķirības, bet arī daudzas lietas, kuras ir kopīgas. Pat vairāk, mums ir jāmacās ieklausīties vienam otrā, veikt reālu dialogu nevis tikai kliegt vienam uz otru, lai pārliecinātu otru par faktiem, kur tie maldas, bet mums ir taisnība.

Vēlams, lai cilvēki meklētu iespējas sadarboties kopā, lai tiešām notiktu savstarpējais kontakts un cilvēki mācītos viens otru novērtēt, neskatoties uz atšķirībām uzskatos. Tas uzlabotu atmosfēru vietējā draudzē un iedrošinātu tos, kuri ir “uz izšķiršanās robežas”, palikt un aktīvi darboties draudzē.

Reinders Bruinsma savā grāmatā *Pārdomas noslēdz ar šādiem vārdiem:*

“Man nav praviešu dāvanas, lai es varētu sacīt, ka esmu savas dzīves noslēgumam tuvāk nekā sākumam. Kad cilvēks dodas pensijā, tam ir tendence lūkoties atpakaļ savā pagātnē. Savas kalpošanas iesākumā mani, iespējams, varētu aprakstīt kā fundamentālistu. Taču visas savas dzīves laikā esmu uzdevis jautājumus un uz daudziem no tiem esmu atradis atbildes. Daudzās lietās esmu mainījis savu viedokli un pamazām iesāku piedzīvot teoloģisku pavērsienu. Daži varētu mani nodēvēt par “liberālu”, kur citi mani dēvē par “progresīvu” adventistu (man šis nosaukums patīk labāk). Lai gan man nepatīk, ka mani ievieto noteiktā kastē. Varbūt vislabāk savu garīgo ceļojumu es varētu raksturot, sakot, ka es vienmēr esmu centies būt neatkarīgs domātājs, bet vienlaicīgi nepārtraukti esmu centies būt uzticams manam Kungam, manai draudzei un pats sev.”

SASKARE AR SAREŽĢĪTIEM CILVĒKIEM

Es vēlētos, lai nebūtu sarežģītu cilvēku. Es vēlētos, lai man nebūtu alerģijas pret emocionāliem toksīniem, kurus tie izdala. Es vēlētos, lai tie dažkārt neliktu manai galvai noreibt, izraisot sliktu dūšu. Iespējams, ja man būtu Ījaba pacietība un Salamana gudrība, es neklūtu tik ļoti aizkaitināts. Taču kopš es dzīvoju dzīves upē, man ir jāmācās sadraudzēties ar krokodiliem. Man ir jācenšas izraisīt varavīksni pa vidu starp cilvēku radītajiem pērkoniem.

Kāds vecs mācītājs man ir sacījis: “Tas ne vienmēr ir kaut kas, kas tev ir jāpaveic, bet vienmēr tas ir kaut kas, par ko tev pašam ir jāklūst. Līdzjūtība ir uzsvērta, īslaicīga apmainīšanās ar otra cilvēka dvēseli.”

Vienmēr ir grūti sekot šim padomam. Saskaņā ar sarežģītiem cilvēkiem ir nepieciešams liels daudzums dāsnas izpratnes. Daudz vieglāk ir pašam palikt par sarežģītu cilvēku.

Vienam no manas draudzes locekļiem dusmas bija kļuvušas par pašu dzīvi. Tad es uzzināju, ka kādā briesmīgā, tumšā, pelēkā dienā viņš bija notiesāts par noziegumu, kuru nebija paveicis. Vēlāk viņš tika atbrīvots. Taču viņš nebija brīvs. Viņš bija pilns ar rūgtumu. Mans atklājums nemainīja viņa uzvedību. Tomēr tas mainīja manējo. Es kļuva daudz pacietīgāks ar viņa dusmu lēkmēm.

Sarežģītajiem cilvēkiem ir dažādi izmēri

Savas kalpošanas iesākumā es sev vaicāju: “Kad ir visgrūtāk?” Kad es zināju, ka ar savu balss toni vai sejas izteiksmi izrādu, ka cilvēki mani kaitina. Reiz man kāds draugs sacīja: “Neil, mēs, mācītāji, spējam būt pacietīgi notiesājoši, kas var būt tikpat slikti vai sliktāk nekā vārdu izvirdums.”

Sarežģītie cilvēki ir visdažādākajos emocionālos izmēros un lielumos. Liekā daļa ir sprinteri un nevis maratona skrējēji. Gaidi, kamēr tiem izbeigsies degviela. Adlais Stīvensons brīdina: “Koncentrējies uz risinājumu un nevis uz nožēlu.” Daži apsūdz un plātās balss augstajos toņos. Citi ņirgājas un kaisa

sarkasmus. Citi šķiet nekaitīgi savās sūdzībās, taču apakšā gruzd dusmas.

Nepieciešams laiks, lai iemācītos atpazīt problēmas jau iesākumā un ar tām rīkoties, kamēr tās vēl ir vadāmas. Tas nozīmē savas antenas pastāvīgu noskaņošanu un pielāgošanu.

Es drīz vien atklāju, ka jautājumi un nevis tieši apgalvojumi ir tie, kas spēj līdzināt jebkuru sarunu vai argumentu asumus. “Vai tu varētu, lūdzu, paskaidrot?” Pieņem sniegto atbildi kā argumentētu reakciju, tā nebūs tik karsta.

Dialogs

Esmu arī ievērojis, ka, izraisot dialogu, es varu parādīt savu norūpēšanos un gūt ieskatu. “Džon, izskatās, ka nesen mums ir bijušas nesaskaņas.” Tas norāda, ka agrāk ir bijuši labāki laiki. Dažkārt tas ir grūti, bet tas atmaksājas. “Vai ir kaut kas, ko es izdarīju? Kaut kas, ko pateicu?” Tad es varētu runāt par “klupšanas akmeņiem”, kas skan labāk nekā “problēma”, “nepatikšanas”, “sarežģījums” vai “nesaskaņas”. “Es patiesībā biju domājis” (izskaidrojums). “Es redzu, kā tu jūties” (saprātne). Es biežāk lietu vārdus “mēs” un “mums”.

Ja saruna šobrīd nešķiet pieņemama, tad var izlīdzēties ar rakstisku vēstuli. “Dārgais Džon/Džeina, es daudz domāju par to, ko tu man esi sacījis, un tu mini daudz labas lietas (uzslava). Tomēr, es šaubos, vai tu esi apsvēris (manu ideju). Kā tavam draugam un mācītājam (pozitīvs apstiprinājums) man ir nepieciešama tava draudzība un mūsu spējas spēt piekrist, kam dažkārt nepiekrītam. Es vēlētos apsēsties un aprunāties. Tuvāko dienu laikā es piezvanīšu (pārāk ilgi nogaidīt nav labi). Es ceru, ka mēs drīz vien atradīsim laiku satikties. Tavs kalps Kristū.”

Ne visi atbild kā kristīgi brāļi un māsas. Daži cilvēki tiešām ir nemainīgi sarežģīti cilvēki. Brīžos, kad draudzība ir bezcerīga, draudzīguma izrādīšana tāda nav.

Ar nožēlu es atceros kādu manas draudzes locekli, kurš bija mans draugs un kļuva par manu zvērinātu ienaidnieku. Es centos meklēt dialogu. Viņš atteicās. Es rakstīju vēstules un nesaņēmu atbildes. Līdz pat šai dienai es nezinu, kādēļ

viņš mani iesāka ienīst. Es tikai zinu to, ka, nespējot apdzēst uguni, es centos to neizplatīt tālāk.

Mācoties seminārā, man bija uzticēta maza draudze laukos. Pirms mana pirmā dievkalpojuma mani brīdināja par vienu no draudzes vecākajiem. Man sacīja, ka viņš vienmēr runā pretī. Tādēļ es sastapu viņu ar bailēm un drebēšanu. Es pat ikreiz biju nedaudz aizsardzības pozā, kad viņš atvēra savu muti. Jo es no viņa sagaidīju sliktāko, pirms tas bija noticis. Es tolaik vēl nebiju iemācījies senu angļu parunu: “Netaisi mērci pirms neesi noķēris zivi.”

Humors

Humora izjūta palīdz. “Uzturi savā sirdī zaļu koku, un varbūt tajā ielidos kāds dziedātājspūtne,” tā apgalvo kāds sens ķīniešu sakāmvārds. Pārvari negatīvās sajūtas pret pasaules sarežģītiem cilvēkiem ar gudrību un izdomu. Pat tad, ja ne vienmēr tu spēsi atrast pavasari, tas tev palīdzēs pārciest viņu neapmierinātības ziemu.

Kāda no manas draudzes amatpersonām bija neapmierināta gandrīz ar visu. Ikvienā sanāsmē šī persona iesāka tirādi pret kaut ko. Kad tās balss skaļums pieauga un acis aptumsa, es iztēlojos lielu spaini ar šķidru mīlestību. Savā prātā es iztēlojos, ka ņemu šo spaini, pieeju šai personai klāt un lēnām to izleju tai uz galvas. Es iztēlojos, kā šķidrā mīlestība veido pelķes pie tās kājām. Un iekšēji es iesāku smaidīt par acu priekšā notiekošo izrādi.

Kļūstot vecākam, mana pieredze padziļinājās. Es iemācījos, ka aizvērtā mutē nevar iebāzt kāju. Tas nozīmē, ka, pasakot mazāk, es nedod iespēju citam manus vārdus vērst pret mani pašu. Tādēļ es cenšos visās manās attiecībās mazināt problēmas un nevis tās izraisīt. Tagad es zinu, ka visus konfliktus nevar apklusināt. Es patiesi vēlētos, ja varētu. Taču es arī zinu, ka nevaru sev pārāk bieži atkārtot vārdus: “Kad notiek kāda problēma, tad neklūsti par vēl vienu.”

*Neils Viriks,
mācītājs, Maiami,
Florida, ASV
“Ministry”, 2001*

KAS MAZINĀJA PROTESTANTU REFORMĀCIJAS IESPAIDU LATVIJĀ?

Reformācijas 500-gades laikā jautājums par iespaidu, kādu atstāja Reformācija, ir svarīgs. Livonijā jau 1521. g. pieņēma Reformācijas idejas un bija iespējams izraisīt lielu garīgo atmodu. Taču Luterā laikabiedru sabiedrība Livonijā Reformāciju izmantoja citā virzienā, kas solīja materiālos ieguvumus.

Politiskie un materiālie apsvērumi augstāki par teoloģiju

Rīgas rāte protestantismā saskatīja iespēju atbrīvoties no Livonijas ordeņa un katoliskās baznīcas, lai nebūtu jāmaksā nodokļi. Tādēļ rāte neiejaucās katoļu baznīcu grautiņos, kuri uzliesmoja 1522. g., kam sekoja baznīcu un klosteru mantas izlaupīšana un zemju konfiskācija. Pat vairāk, rātes locekļi paši piedalījās katoļu mantas sagrābšanā. Spriedze starp katoļiem un protestantiem mazinājās, kad Rīgā izsludināja ticības brīvību, kas saglabājās arī 1582. g., kad Rīga tika iekļauta Polijas karalistē. Karalis Stefāns Batorijs Rīgā saglabāja zināmu ticības brīvību, lai neceltos dumpošanās, taču no tās izvairīties neizdevās, kad Rīgas rātei tika uzdots ieviest jauno Gregorija XIII kalendāru. Pilsētnieki nevēlējās svinēt Ziemassvētkus pēc pāvesta jaunā kalendāra, un uzliesmoja dumpis, atsākās katoļu baznīcu grautiņi un no pilsētas padzina jezuītus. Dumpi apspiest neizdevās. Jaunais Polijas karalis Sigismunds vērsās pie Rīgas

rātes ar rīkojumu sodīt dumpja izraisītājus, kas 1589. g. tika izdarīts. Vislielāko atbalstu pret Reformāciju katoļu mūki saņēma laukos no zemniekiem, kuriem "vāciešu" ticības lietas neinteresēja. Kāds ir sacījis: "Ja vēlies uzvarēt savu ienaidnieku, tad sāc audzināt tā bērņus." Es nezinu, vai jezuīti sekoja šim padomam, bet viņi iesāka dibināt skolas. Skolu dibināšana bija arī Luterā aicinājums, bet Baltijā 16.-17. gs. to sadzirdēja vien retais. Rezultātā katoļu baznīca saglabāja savas pozīcijas, bet daudzviet pat tās atguva. Ticības piederību noteica muižnieki un nevis paši zemnieki, un augstdzimušo atvasēm pagrimušas sabiedrības vidū katoļu mūki piedāvāja prestižu izglītību.

Sabiedrības zemais garīgais un morālais stāvoklis

Baltasars Rusovs par 16. gs. Livoniju raksta, ka pēc Livonijas kara zemē bija iestājies miers, kādēļ "iesakņojās kā starp valdniekiem, tā arī starp pavalstniekiem liela pārdrošība, slinkums, augstprātība, lielība, lepnība, izpriecu kāre, pārmērīga izšķērdība un netiklī-

ba... Daži ordeņkungi, dzīvodami labas un slinkas dienas, bija iegrimuši netiklībā ne tikai ar publiskām meitām, bet arī ar precētām sievietēm un nodarījuši tādus asinsgrēkus, ka kauns domāt... Šis netikums beidzot tā ieviesās sabiedrībā, ka to neturēja par grēku un kaunu... Tā kā šis netikums bija izplatīts visā zemē, tad daži luterāņu mācītāji zemes vidienē, līdzīgi citiem, nekaunējās dzīvot ar konkubinēm. Un nebija tad vēl neviena superintendanta visā zemē, kurš raudzītos, lai notiktu tamlīdzīgi smagi netikumi. Daudzi mācītāji nerūpējās par sprediķošanu, bet braukāja no viena muižnieka pie otra savā draudzē... arī pie zemniekiem iegriezās, un visur viņus labi pacienāja. Tāds jautrs vīrs, kuram galvā daudz jautru joku, kurš varēja ieviest jautrību sabiedrībā un mācēja runāt tā, ka visi labprāt klausījās, tas bija īstais mācītājs šādiem ļaudīm. Tādēļ starp Livonijas mācītājiem bija daudz tādu, kuri neuzdrošinājās nosodīt šos netikumus" (Rusovs, 54.-56. lpp.)

Ārlaulības attiecības bija izplatītas arī starp zemniekiem. Tie apgalvoja, ka tas ir sens no tēviem mantots ieradums,

ko piekropj pat kungi. Zemnieki nievāja baznīcu apmeklējumus, jo baznīcās sludināja vācu valodā, ko latviešu neprata. Tāpēc lauku baznīcas bieži vien gadiem stāvēja tukšas. Muižnieki par zemnieku garīgumu nerūpējās, jo raudzījās tikai uz savu mantu. "Lai gan Visaugstais Dievs Livonijai bija devis neviltotu evaņģēlija sludināšanu uz Augsburgas konfesijas pamatiem, tomēr daudzās vietās Livonijā maz varēja atrast ļaužu, kuri kaut ko zinātu no Dieva Vārda un baznīcu apmeklēšanas... Dzeršanu neuzskatīja par netikumu, bet par dižciltīgo godu un tikumu, tādēļ visās zemēs Livonijas iedzīvotāji bija pazīstami kā lielākie dzērāji... Svarīgākās sapulcēs nekā nedzirdēja runājam par svarīgām lietām, bet gan par zaķiem, lapsām, suņiem un citām lietām." (Rusovs, 60., 63. lpp.)

Pa svētdienām muižnieki kopā ar mācītājiem pie baznīcām ir rīkojuši putnu šaušanas sacensības, kam sekoja jautri mielasti. Dievvārdiem nav atlicis pat laika. Tikai daži mācītāji un augstdzimušie saprata to postu, kas valdīja sabiedrībā, bet viņu balsis apkārtējie neieklausījās (Rusovs 65. lpp., Rutenbergs 649. lpp.). Pēc tam sekoja karš un mēris.

Novēlotie literatūras izdevumi dzimtajā valodā

Jezuīti bija tie, kas pirmie izdeva latīņu katehismu latviešu valodā 1585. g. Arī luterāņi centās kaut ko iztulkot latviešu valodā, un atsevišķi evaņģēliju fragmenti tika izdoti 1587. g., taču šie novēlotie izdevumi bija reti, jo Polijas karalis bija aizliedzis luterāņu literatūras izdošanu Livonijā. Tikai gadsimtu pēc Reformācijas 1615. g. tika izdots Luterā katehisms latviešu valodā. Bībele latviešu valodā tika izdota tikai 1689. gadā. Daļa no šī 1500 eksemplāru izdevuma tika izplatīta pa draudzēm. Ne visi varēja to nopirkt, bet daudzi nemaz neprata lasīt. Tad iesākās Ziemeļu karš, kam sekoja mēris. Neizplatītās Bībeles gāja bojā Doma baznīcas pagrabos 1709. gada plūdos. Otrais latviešu Bībeles izdevums sekoja tikai 1739. g., ko finansēja brāļu draudžu atbalstītājs grāfs Cincendorfs.

Līdzīga situācija ar literatūru bija arī lietuviešiem, kuri pirmo Anglijā izdoto Bībeli 1659. g. pat nesaņēma. Tādēļ par pirmo uzskata 1735. g. Kēnigsbergā izdoto lietuviešu Bībeli.

Igaņu valodā visa Bībele tika izdota

vēl vēlāk – 1742. g. Arī šīs Bībeles izdošanu finansēja iepriekš minētais grāfs Cincendorfs.

Kā redzam, Reformācijas attīstību kavēja ne tikai politiskie vai sociālie apstākļi, bet arī sabiedrības morāles stāja. Visi Reformācijas panākumi Latvijā tika panākti tikai ar atsevišķu entuziasu pūlēm, kuru brīdinājumi bieži vien skanējuši kā "saucēja balss tuksnesī". Tomēr arī šīs pūles nebija palikušas bez augļiem, un Glikā Bībele ir likta pamatā latviešu literatūrai un kultūrai.

Avoti:

Roberta Feldmaņa lekcijas

www.robertsfeldmanis.lv

Baltasars Rusovs, "Livonijas kronika", IK ARTO, 1583. gada faksimilizdevums 2011. g.

Otons fon Rutenbergs, "Baltijas vēsture", Gehrta grāmatu pārdotavas apgāds, 1860. g. vācu izdevuma tulkojums latviešu valodā.

Spekke A., „Latvieši un Livonija”,

Rīga: Zinātne, 1995.

„Feodālā Rīga”, Rīga: Zinātne, 1978.

Kā man zināt to, ka esmu saņēmis Dieva aicinājumu?

So jautājumu esmu dzirdējis no jauniešiem, kad man ir bijusi saruna par kalpošanu draudzē un misijā. Jaunieši apzinās, ka tas ir svarīgi, īpaši gala laika kontekstā, taču ir piesardzīgi, sakot: "Ja Dievs mani aicinās... kā Viņš gribēs... lai notiek Dieva prāts..."

Piesardzība ir svarīga, lai nesajauktu savu paša "es" ar Dieva aicinājumu. Taču Dieva aicinājuma forma dažkārt (bieži vien) nesakrīt ar to, kā mēs, cilvēki, to iedomājamies.

Vistipiskākā forma, kā cilvēki iztēlojas Dieva aicinājumu, ir lasīta Bībelē, kur aicina sentēvus, praviešus, kā aicināja Mozu, Jeremiju, apustuļus. Lasot Bībeli, viss šajā jautājumā top skaidrs – te ir pozitīvais varonis, kuru ir aicinājis Dievs, tādēļ tam ir autoritāte.

Dzīvē bieži notiek citādi. Dieva aicinājums mūsdienās reti kad notiek tik dramatiskā formā, kā tas ir aprakstīts Bībelē. Mēs nevaram cerēt uz balsi "no Debesīm" vai vīzijām "no augšienes". Ja kāds pie mums nāk ar šādām piln-

varām, ka esot Dieva aicināts pravietis, tad visnotaļ top skaidrs, ka te ir darīšana ar problēmu. Ik pa reizei ir nācies sastapt pašpasludinātus praviešus, kuri apgalvo, ka esot sūtīti no Dieva, bet tādi tie nav un izrādās tikai viltvārži.

Tad kā notiek Dieva aicinājums? Lai būtu pavisam droši, tad jāsaprot, ka ikviens tiek aicināts. To mēs lasām kaut vai Mt. 11:28-30, 28:19-20, kur skan Kristus aicinājums uz mācekļību. Vairākkārtīgi Rakstos ir uzsvērts, ka ikviens, kurš ir pieņēmis Kristu par savu Kungu, ir aicināts no tumsas gaismā. "Jūs esat pasaules gaišums. Jūs esat zemes sāls." Izredzētība ir atsaukšanās uz Kristus aicinājumu, un tie top par Dieva bērniem.

Par šo izredzētību vairākumam ir skaidrs, bet jautājums ir par individuālo izredzētību kādā noteiktā kalpošanā, piemēram, kļūt par mācītāju, misionāru, skolotāju vai draudzkopi. Šeit Dieva aicinājums iet caur baznīcas organizāciju. Draudzē aicinātājs var būt gan vietējās draudzes mācītājs vai draudzes vecākais, vai padome. Ja kalpošana ir augstākā līmenī, tad aicinātājs ir draudžu savienības prezidents (bīskaps) vai

savienības padome. Dievs izmanto organizācijas struktūras aicinājumam uz kādu noteiktu kalpošanas formu (skat. Apd. 6:6; 1. Tim. 4:14; Titus 1:5).

Aicinājumu var pieņemt, gan arī noraidīt. Derīgums aicinājumam ir individuāls, kam ir nepieciešams iekšēji piekrist, jo aicinājums ir uz ilgtermiņa nodošanas kādam noteiktam uzdevumam. Aicinājumu var noraidīt, un tad tas vairs netraucē. Taču, ja cilvēks par šo aicinājumu iekšēji ir domājis, lūdzis Dievu un šim aicinājumam vēlas atbilst, tad nav robežu šāda cilvēka derīgumam noteiktajā kalpošanas formā. Dažkārt cilvēks lūdz Dievu vēl un vēl par kaut ko, taču iekšēji tas izjūt aicinājumu ne tikai lūgt, bet arī rīkoties atbilstoši savai lūgšanai. Piemēram, ne tikai aizlūgt par kādu cilvēku, bet arī personiski rīkoties, lai šo cilvēku glābtu. Tad tas ir tiešs Dieva aicinājums, kurš nepaliek neievērots draudzes organizācijā, un šis cilvēks saņem vadošo brāļu aicinājumu kalpošanā.

Andris Pešelis
Tukuma draudzes
mācītājs

JAUNAIS GADS AR DIEVA VĀRDU ROKĀS

No 28. decembra līdz 1. janvārim Tirifjordē, kura atrodas netālu no Norvēģijas galvaspilsētas Oslo, norisinājās piektā ASI (Adventist-laymen's Services & Industries) Skandināvijas konference. Tās tēma bija "Pārliecināts – zini, tici, rīkojies".

Šogad šo konferenci apmeklēja arī 6 adventistu jaunieši no Latvijas, lai dzirdētu Dieva Vārda sludināšanu, smeltos iedvesmu 2018. gadam, mācītos un sagaidītu jauno gadu kopā ar brāļiem un māsām no visas Eiropas. ASI ir vispasaules adventistu organizācija, kura atbalsta ierindas draudzes locekļus attīstīt savu biznesu, prasmes un to izmantot evaņģelizācijas darbam. Iespējams, daudzi no jums ir dzirdējuši Elenas Vaitas citātu no grāmatas "Kristus dziedinošā kalpošana", ka "katrs Dieva dēls un meita ir aicināti būt misionāri". Nereti rodas jautājums, kā tas ir iespējams, jo visi nevar doties uz Āfriku vai kalpot kā mācītāji. Tieši tāpēc ASI misija ir iedvesmot un sagatavot jauniešus un pieaugušos līdzdalīt Kristu kā darbiniekiem un biznesa īpašniekiem. Ikviens ir aicināts doties pilna laika kalpošanā, izmantojot savus neatkarīgos Dieva dotos talantus. Ja visi adventistu uzņēmēji un speciālisti apvienotos un darbotos kopīgā mēr-

Sveiciens jauniešiem 2018. gadā!

Ir daži, kas ar jauno gadu kaut ko apņemas, ir daži, kas apņemas neko neapņemt. Tas lai paliek jūsu ziņā. Es jūs savukārt aicinu pārdomāt pagājušo gadu, bet vēl jo vairāk – šo priekšā stāvošo gadu. Pārdomāt, kas ir tās lietas, nodarbošanās vai cilvēki, kas man palīdz kļūt labākam, spējīgākam, gaišākam, efektīvākam, laimīgākam. Katram no jums noteikti būs pilnīgi skaidrs, kas tas ir. Mans vēlējums, lai tev pietiktu drosmes satikties ar cilvēkiem, kas tevi ceļ un iedvesmo! Meklēt Dievu no visas sirds visā savā dzīvē! Nodarboties ar to, kas veicina tavu izaugsmi! Izklaidēties tā, lai pēc tam ir gandarījums!

Svētīgu 2018. gadu!

*Daumants Kleimanis
Jauniešu kalpošanas nodaļa*

ķim, cik gan daudz ātrāk darbs tiktu paveikts un mēs varētu doties Mājās.

Konferences laikā bija iespējams arī apmeklēt 16 seminārus par dažādām kristiešiem aktuālām tēmām, kā arī piedalīties evaņģelizācijā un sagaidīt Jauno gadu kopā, lūdzot, dziedot un klausoties uzrunās.

Šī kongresa galvenie runātāji bija Maikls Dants (Michael Dant), kurš ir Dienvidu Adventistu universitātes asociētais profesors, kā arī Kristofers Kramps (Christopher Kramp), kurš ir Bībeles darbinieks un mediju evaņģēlists. Maikls Dants runāja par nodošanos, par to, ka Dievs ne vienmēr dabū to, ko grib, ka Dieva lielākā cīņa ir mūs svētīt. Viņš runāja par piepildītu kristieša dzīvi, kāpēc tik bieži mēs atsakāmies no Dieva svētībām un neticam, ka Dievs ir mīlestība. Maikls dalījās arī ar savu personīgo stāstu, kā tikai 33 gadus pēc kristībām viņš beidzot saprata, ko nozīmē patiesa nodošanās un dzīvošana Kristum katru dienu. Savukārt Kristofers Kramps kopā ar konferences dalībniekiem studēja 5. Mozus grāmatu, caur kuru centās atklāt, kāpēc Izraēla tauta uzreiz neiegāja apsolītajā zemē, kā arī kāda bija otrā paaudze un kādiem jābūt mums, lai arī mēs beidzot nokļūtu apsolītajā zemē.

Informāciju apkopoja Jana Jansone

Nolēmu doties uz konferenci tikai pašā pēdējā brīdī, kad pēc daudz un dažādām pārdomām, izaicinājumiem ASI bija kā atbilde uz lūgšanām. Devos uz turieni ar mērķi atrast atbildes uz konkrētiem jautājumiem, kuras Dievs arī deva. Zinu, ka gribu īstenot Dieva gribu katrā manā dzīves dienā, un ticu, ka soli pa solim Dievs mani aizvedīs uz pilnīgu nodošanos Viņa vadībai. Mani personīgi ļoti iedvesmoja ASI misija un vīzija, ticu, ka tā ir Dieva iedvesmota un turpinās nest daudz svētību. Nākamajā gadā aicinu uz turieni doties ikvienu jaunieti vai pieaugušo, kuram sirdī ir misijas darbs un kurš vēlētos īstenot savas idejas biznesā vai ar savu profesiju būt pilna laika misionārs arī šeit pat, Latvijā. Esmu droša, ka iedrošinājumu un iedvesmu tur varēs gūt ikviens.

Jana Jansone

Šī konference bija man dāvana no Dieva, atelpa skrējiena vidū. Tur pavadītais laiks aizritēja ļoti ātri. Tā kā ieradāties dažas dienas pirms konferences, varējām izbaudīt ziemu un sastapt Dievu Viņa veidotajās varenajās Norvēģijas ainavās. Konferencē visvairāk mani pārsteidza ģimeniskā atmosfēra. Nebiju domājusi, ka starp tik daudz cilvēkiem varētu justies kā ģimenē. Bija interesanti iepazīties ar adventistu jauniešiem no citām valstīm, uzzināt par viņu ikdienu, mērķiem un rūpēm un salīdzināt to ar mums, latviešiem. Vispriecīgākais brīdis konferencē bija sarunas ar bēgļu ģimeni no Irānas pēc mūsu sniegtā evaņģelizācijas koncerta. Bija labi apzināties, ka viņi tagad ir drošībā, var dzīvot "normālu" dzīvi un viņiem ir iespēja iepazīt Dievu.

Garīgās svētības visvairāk guvu semināros, kuru izvēle bija ļoti plaša. Guvu iedrošinājumu un noderīgus praktiskus padomus Dieva Vārda pētīšanā un iespējamās brīvības iegūšanā Kristū. Bija vērtīgi no jauna saskatīt pēdējo dienu notikumus, kuri norisinās tagad un vēsta par tiešām drīzo Kristus nākšanu un iepazīties ar svētnīcas dziļo nozīmi. Vēlu katram jaunietim nākošo gadu sagaidīt ASI Skandināvijas konferencē. Tas ir to vērts!

Ance Možeiko

Pirmo reizi par šo konferenci uzzināju pirms pāris gadiem, tad arī kopā ar dažiem latviešiem aizbraucām, jau toreiz tas bija kas īpašs – sagaidīt jauno gadu kopā ar brāļiem un māsām tik lielā kristiešu ģimenē ar krāšņām svinībām. Viens no ieguvumiem šajās konferencēs ir satikt jauniešus, kuri arī dedzīgi vēlas sekot Kristum un ik dienas piedzīvot Viņa vadību!

Tomēr pats lielākais ieguvums ir spēks, garīgi un emocionāli, ko iegūstam, klausoties uzrunās un semināros. Tie vienmēr ir praktiski, vienmēr liek arvien vairāk un vairāk domāt par Jēzu un atkal savu dzīvi nodot Viņa rokās. Ikdienas dzīvē mūsu skatiens pašiem nemanot aizklīst kur citur. Šī ir lieliska vieta, kurā no jauna ieraudzīt Jēzu, vēl dziļāk saprast, ko nozīmē sekot Viņam un redzēt tik daudz jauniešus vienkopus, kuri visu savu ikdienu pakārtojuši tam,

Istais laiks kļūt par Dieva draugu ir tagad! Dievs Sevi atklāj personīgos piedzīvojumos, dabā un jo īpaši Bībelē. Katrs ierakstītais vēstures stāsts ir cilvēku personīga sastapšanās ar Dievu. Mēs varam uzzināt par Dieva raksturu, studējot Bībeli. Mācītājs, grāmatu autors Tajs Gibsons (*Ty Gibson*) ir aprakstījis 27 tēmas, kas izmaina dzīvi. Visas tēmas ir apkopotas Bībeles studiju materiālā "Dzīvā saite" (*Truth Link*), kas nopērkams izdevniecības "Patmos" veikalā Baznīcas ielā 12a, Rīgā.

lai tā liecinātu par Dievu. Man personīgi šajā konferencē visvairāk uzrunāja Kristofera Krampa (Christopher Kramp) uzrunas. Viena no atziņām bija tā, ka mēs nespējam noticēt, ka Dievs ir mīlestība, tādēļ arī neticam, ka Dievs vēlas mums dot labāko. Mēs nepazīstam Dievu, kuram ticam. Tā ir mana vēlēšanas šogad vēl vairāk iepazīt Dievu, ticēt tam, ka Viņš ir pilnīga Mīlestība, un to novēlu piedzīvot arī citiem. Šis ir bijis labākais, pilnvērtīgākais un jēgpilnākais veids, kā sagaidīt Jauno Gadu!

Madara Daukste

Dievs ir mūžīgs

KRŪ: Krā, kāpēc tu raudi?

KRĀ: Noticis ir kaut kas briesmīgs! Mana dārgumu lādīte pagalam! Tā, kuru tu man dāvināji!

KRŪ: Ar tiem spožajiem dimantiņiem?

KRĀ: Jā, Krū! Tā nokrita zemē, un tai nolūza vāciņš, un nobira visi mirdzošie stikliņi! Es tagad esmu ļoti bēdīga.

KRŪ: Nebēdāties tik dikti. Varbūt to vēl var salabot?

KRĀ: Nevar! Tā ir pagalam! Uz mūžiem!

KRŪ: Rādi šurp!

KRĀ: Redzi, te tā ir.

KRŪ: Jā, māšuk, tiešām pagalam. Šo vairs nevar salabot. Zini, Krā, nebēdāties, nekas nav mūžīgs! Cilvēki tā saka. Arī tētis tā teica, kad vakar izvilka savu cepuri no veļas mašīnas. Tā bija sarāvusies tik maziņa, ka nederētu pat zvirbulim! Tad viņš nopūtās un arī teica, ka nekas nav mūžīgs.

KRĀ: Bet kā tu domā, tiešām nekas, nekas nav mūžīgs?

KRŪ: Nu, laikam gan. Viss reiz beidzas. Kastīte, kad tā atsitas pret grīdu, ir pagalam. Diena beidzas un arī nakts paiet.

KRĀ: Varbūt pameklēsim kaut ko, kas ir mūžīgs?

KRŪ: Mūžīgs – tas ir tāds, kam nav ne sākuma, ne beigu?

KRĀ: Jā, tas ir kaut kas bezgalīgs, kas nekad nebeidzas, nenokrīt un nesasitas.

KRŪ: Tas ir nemirstīgs un to nekas nevar iznīcināt?

KRĀ: Zini, brālīt, man radās kāda laba doma. Puķe, ko tētis uzdāvināja mammai, ziedēja trīs nedēļas, bet beigās tomēr novīta. Nu tā ir izmesta ārā, bet tētis mammu mīl joprojām!

KRŪ: Tu gribi teikt, ka mūžīga ir mīlestība?

KRĀ: Jā, brālīt, es tā domāju! Varbūt mūžīgs ir tas, ko nevar redzēt?

KRŪ: Neredzamās lietas?

KRĀ: Nu ja! Nevar taču saplīst un beigties mīlestība, rūpes, gudrība, labsirdība!

KRŪ: Laikam gan visos laikos šīs neredzamās lietas ir ļoti dzīvelīgas.

KRĀ: Kad mammas un tēti mīl savus bērnus, bērni vecākus, vectētiņi vecmāmiņas, vecmāmiņas vectētiņus, cilvēki viens otru... tad tā ir mīlestība, kas pārmantojas un nebeidzas.

Mamma: Un mūžīga tā ir tāpēc, ka sirdī to ieliek Dievs!

KRĀ: Jā, Bībelē ir rakstīts: Dievs ir mīlestība! Es zinu! Un Viņš tāds arī ir. Es to jūtu katru dienu.

KRŪ: Iznāk, ka Dievs pats ir mūžīgs! Viņš rada neredzamās lietas – mīlestību, draudzību, laipnību, labsirdību, labestību...

KRĀ: Un padara tās mūžīgas!

mamma: Dievam nav ne sākuma, ne beigu. Viņš ir vienmēr. Katru brīdi. Visa dzīvība nāk no Viņa.

KRŪ: Ja Dievs ir mūžīgs, tad tas nozīmē, ka Viņš bija, pirms pasaule radās?

mamma: Bībelē ir rakstīts: pirms kalni radušies, pirms zeme un pasaule radīta, Tu esi no mūžības uz mūžību, ak, Dievs!

KRĀ: Cik gan Dievam ir labi būt vienmēr! Kurš gan negribētu būt mūžīgs?

mamma: Patiesībā Dievs cilvēku ir radījis mūžīgai dzīvei kopā ar Viņu.

KRŪ: Vai tad visiem miljardīgi daudzajiem cilvēkiem, cik vien dzīvojuši pasaulē, Dieva Debesīs pietiks vietas?

mamma: Visiem, kas mīl Jēzu, noteikti pietiks!

KRĀ: Kas jādara, lai varētu dzīvot mūžīgi?

mamma: Nekas, tikai jāiedraudzējas ar Jēzu.

Jātic un jāuzticas Viņam.

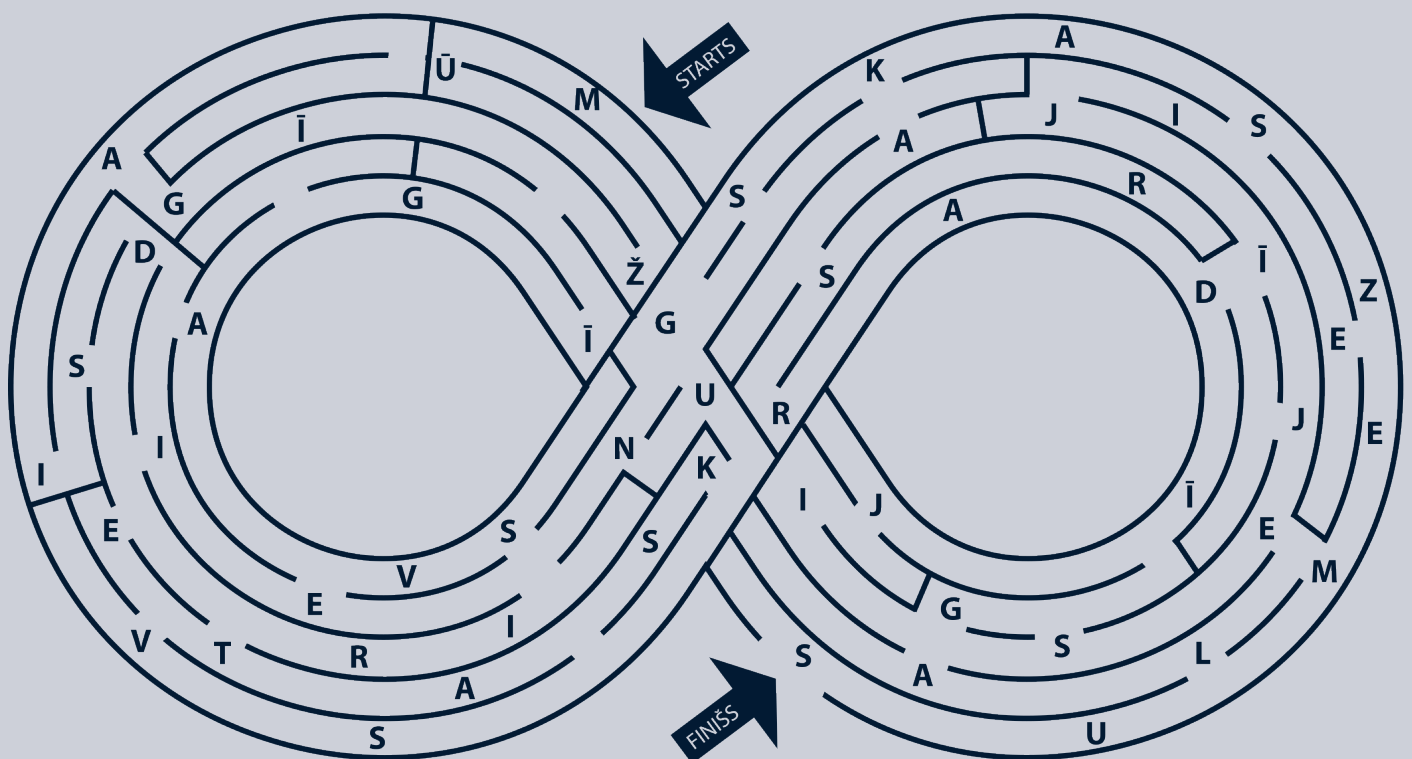
“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” Jāņa 3:16 Lūk!

KRŪ: Es, piemēram, ļoti ticu Jēzum, jo Viņam ir vismīlākā un vislabākā sirds!

KRĀ: Viņš māk domāt par citiem vienmēr. Lasot Bībeli, var ļoti labi iepazīt Dieva sirdi.

mamma: Lasītāj, Dievs mīl tevi! Iemesls, kāpēc Viņš sūtīja pasaulē Jēzu, bija mīlestība uz tevi un vēlēšanās dāvēt tev mūžīgo dzīvību. Mīlēsim katru sastapto cilvēku – draugu un ienaidnieku, tuvinieku un svešinieku, jo Dievs mūs tam ir radījis! Turēsim mūžību savā sirdī, kas ir Mīlestība.

Atrodi burtus labirintā, lai aizpildītu svītrīņas zem labirinta ar atrasto Bībeles pantu!

/Jesajas 40/

Amazing Grace

Baltijas jauniešu orķestris

- mūzika, kas rosina dvēseli celt **tuvāk Debesu Tēvam**
- **adventistu jauniešu** instrumentāls un vokāls izpildījums
- **12 skaņdarbi:** „Patiess un uzticīgs”, „Man žēlastība dāvāta”, „Man telefons ir pieejams”, „Jēzus mani ļoti mīl”, „Plūst brīvi kristāldzidrais ūdens” (aranž. Santa Zaķe), u.c.
- **atbalsti** orķestri un **uzzini** par to vairāk, iegādājoties audio kompaktdisku kristīgo grāmatu galdā “Patmos” Baznīcas ielā 12a, Rīgā, www.patmos.lv

Skaties & klausies

<https://youtu.be/8t1AvdFjYN0>

 Baltic Youth Orchestra

IDEJA
DĀVANAI!